

தென்றல்

ஆசிரியர்:
கண்ணகாசன்

கே.எஸ்.ராம

உள்நாடு (இலங்கை உட்பட) விலை 16 புதிய காசு | வெளிநாடு 20 காசு | அறுவகை : 'தென்றல்', சென்னை-6.

மலர் 6 | சென்னை. திருவள்ளூர் ஆண்டு 1991, பங்குனி 27 (9-4-'60). சனிக்கிழமை | இதழ் 43

கா அப்பாதுரை மகனே !

★★★ அன்பையில் திருச்சி நகர்க்கலைக்கழகத்தார், எழுத்தாளர் சங்கத்தலைவர் பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாதுரையார்க்கு வாழ்வுரைப்போது பாடிவளிக்கப்பட்ட பாடல்...

செந்தமிழைப் பயின்றமைமால் தலைமை பெற்ற சிலரிங்குத் தமிழுக்கே ஊறு தேடி, வந்ததுண்டு. தமிழ்வாழ் முயல்வா ராயின் வாழ்வுகெடும்; புகழ்விடை; பொருளும் இல்லை! இந்தநிலை இருந்தமையால் அஞ்சி யஞ்சி இருந்தார்கள்; ஆனால் தமிழைக் காக்க எந்தநிலை நிகழ்ந்தாலும் தயங்க வில்லை; எவருக்கும் அஞ்சவில்லை; துணிந்து நின்றும். பன்மொழிகள் பயின்றவர்கள் நமது நாட்டில் பலர்பலராய் இருக்கின்றீர்; தமிழைக் காக்க நன்முயற்சி அவரெல்லாம் செய்த துண்டா? நாமுண்டு; சோறுண்டென்ற நிருந்து விட்டார்; முன்வந்து முயல்பவரைக் குறையும் சொல்வார்; முத்தமிழைச் செந்தமிழைப் பயிற்றுக் கூறும் பன்மொழியும் புகன்றிவார்; இவர்கள் எல்லாம் புலவரெனத் தமிழகத்தில் திரியக் கண்டோம்.

நுண்ணறிவுத் திறமுடையாய்! நீயும் இங்கு நுனித்துணர்ந்தாய் பலமொழியும்! ஆயினும் நம் பன்னுயர்ந்த தமிழ்மொழிக்கே நின்றன் நெஞ்சைப் பரிசளித்தாய்! தமிழ்ப்பற்றை மிக்கு நின்றாய்! அண்ணலுண்டோல் பன்மொழியிற் புலவர் என்போர் ஆருள்வார் தமிழ்காக்க? அதன லன்றே கண்ணியத்தால் உயிர்தமிழ்ந்தாய் தீங்கு வந்தால் "காஅப்பா துரைமகனே" என்று சொன்னார்.

அன்றொருநாள் தலைநகரில் ஒன்று கூடி அறப்போரைத் தொடுத்தார்கள் நமது வீரர்! நின்றனைந் முன்னணியில்; நாட்டுப் பற்றால் நிலைமறந்து துணிந்ததற்கு நிற்கும் போழ்து நன்றுடையாய்! பன்மொழியில் புலமை மிக்காய்! நடமாடும் நூல்நிலையம் போன்றாய்! பண்புக் குன்றினாயாய்! தரம்அறியா அரசு செய்த கொடுமைகளை நினைந்துவிடின் கொதிக்கும் நெஞ்சம்.

பெற்றெடுத்த தாய்நாட்டைக் காது வித்தாய்! பேசுகின்ற செந்தமிழைக் காது வித்தாய்! பற்றெதற்குக் கொண்டனைப் பாரும் நாட்டில்? பன்மொழிகள் கற்றனையே யாது கண்டாய்? பெற்றிருக்கும் திறமெல்லாம் புலமை எல்லாம் மீழைப்புக்கு வழியாக்க முயன்ற யல்லை; கற்றவனே! ஒருசிறிது தமிழைத் தாழ்த்திக் கழறுவையேல் வளமெல்லாம் உனக்கே யன்றோ?

நின்வாழ்வு கருதுகிலை! தமிழின் வாழ்வே நிலையாக்கக் கருதுகின்றாய்! மொழியும் நாடும் பொன்வாழ்வு பெறுவதற்கே முயல்வோம்! நின்னைப் போற்றுகிறேன்; வாழ்த்துகிறேன்; மாணம் விட்டுப் புன்வாழ்வு வாழ்பவர்கள் வாழட்டும்; புதுவாழ்வு தமிழ்வாழ்வு வாழ்க! நாளைத் தென்னாடு வாழ்த்துவது நின்மேல் வாழ்ந்த தெள்ளியதை, நல்லவரை யன்றோ? ஆம்ஆம்.

உலகத்தில் முதன்மைபெறும் ருசிய நாட்டுக் குணியழைத்தல் கண்டுவகை கொண்டோம்; முன்பு பலகணவர்க் கொருமனை யாகி நின்ற பாஞ்சாலி கதையுடனே இராம காதை குவையிங்குக் குடிபோகக் கண்டோம்! நம்மோர் குலப்பெருமை கூறுகதை நுழைய வில்லை; நிலவுபுகழ் நம்பெருமை அனைத்துங் கொண்டு நீதுது செல்கின்றாய்; வாழ்த்து கின்றோம்.

நின்புலமைத் திறங்கண்டு மகிழ்ந்து போற்றி நிலைத்தபுகழ்ப் பல்கலைச் சமூகம், தானே முன்வந்து பேற்றிருர் என்றும் பட்டம் முறிஎழுதித் தந்திருக்க வேண்டும்; இன்னும் அன்பதற்கு வரவில்லை யேனும், அங்கே அமர்ந்துபணி ஆற்றத்தக்கோர் பதவி தந்து நன்மதிப்பைப் பெற்றதற்கு நன்றி சொல்வோம்; நாளைக்கு அப்பெயரும் வந்து சேரும்.

மயலறுக்கும் நெறிமுறைகள் எழுதிக்காட்டி மாந்தருக்கு வழிகாட்டி விளங்கும் நாட்டில் இயலற்ற மொழியறிவு கல்வி கேள்வி இத்தனையும் பெற்றிருப்பர் எழுத்தர் என்போர்; பயனளிக்கும் இவ்வொன்றும் இல்லா ராசிப் பாழ்ப்பட்ட கதைகளை எழுதிக்கொட்டிக் கயிறுதீர்க் கின்றதற்கு கூட்டத் தாரே காசுமிகும் எழுத்தாளர் இந்த நாட்டில்!

இவரெல்லாம் கூடியொரு சங்கம் கூட்டி எழுத்தாளர் சங்கமெனப் பெயரும் துட்டித் தவருள வழியினிலே தமிழைக் காட்டித் தந்தநலமே வளர்த்தார்கள்; பிறைத்தா ரன்றி, அவராலே தமிழுக்கோர் ஆக்கம் இல்லை! ஆணவத்தால் தீமைத்தால் தமிழில் நஞ்சைத் தவருமல் கவந்தார்கள் சங்கத் தன்னில். தமிழ்மரபில் பனிமுடிக்கிடக்கக் கண்டோம்.

விடிவொழுதில் கீழ்வானில் சிவந்து காட்டி விரகதீர்கள் பரப்பினிளங் கதிரோன் தோன்றப் படிமுழுதும் பரவிநிலம் முடி நிற்கும் பனிப்படலம் கரைத்துருசி மாப்தல் போல முடிவில்லை என்றெண்ணிச் சங்கத் தன்னில் முடுபனி நின்வரவால் விவகக் கண்டோம்! விடிவுண்டே தமிழுக்கு நின்னல் என்று மேலவனே பாடுகின்றோம்! வாழ்த்து கின்றோம்!

அன்றுமுதல் இன்றுவரை கொள்கைப் பற்றில் அணுவளவும் பிறழாது நிலைத்து நின்றாய்! என்றுமுன் தென்றமிழ்க்குத் தொண்டு செய்ய இடுக்கணுனைத் தொடர்ந்துநின்றும் கவங்கா நெஞ்சார் குன்றினாயாய்! பொதுவாழ்வுக் குறிக்கோள் கொண்டாய்; கூடித்துணர்ந்து முன்னேற்றக் கருத்துங் கொண்டாய்; இன்றுனைநான் வாழ்த்துவதால் பெருமை கொண்டேன்! என்மனமும் நிம்மனமும் ஒன்றுக்க் கண்டேன்!

மதுராசன்

சீமீழ் இலக்கணம் படித்தவர்கள் திணை என்னும் சொல்லைப்பற்றி அறிந்திருப்பார்கள். இச்சொல்லின் அடிப்படையில் திணை, திணர், திணர் தல், திணர்ந்தல், திணைதல், திணைத் தல், திணடி, திண்ணம், திணை, திண்மை போன்ற சொற்களும் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றுள் திணை என்னும் சொல்லுக்குரிய பொருளைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இலக்கணத்தை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று வகையாகப் பிரித்துக்கொண்டார் தொல்காப்பியர். இம்மூவகையின் சொல்லிலக்கணம் கூறும்போது, முதல் சூத்திரத்திலேயே தமிழிலுள்ள சொற்களையெல்லாம் இரண்டு வகைப்படுத்திக்கொண்டார்.

“உயர்திணை என்மொர்
மக்கட்கட்டே
அஃறிணை என்மொர்
அவரல பிறவே
ஆயிர்திணையின்
இசைக்குமன சொல்லே”

என்பது சொல்லதிகாரச் சூத்திரமாகும். இச்சூத்திரத்திலுள்ள கடைசி அடிக்கு-சொற்களெல்லாம் இரண்டு திணையில் இசைக்கப்படும்-என்பது தெரிந்து. அந்த இரண்டு திணைகளும் எவை என்பதற்குரிய விளக்கமேமுள்ளிரண்டு அடிகளின் கருத்தாகும்.

எந்த ஒரு சொல்லாக இருந்தாலும் ஏதாவது ஒரு பொருளைக் குறித்தே ஆக வேண்டும் என்பதும், பொருளற்ற எந்தச் சொல்லும் சொல்லாகக் கருதப் படமாட்டாது என்பதும் தொல்காப்பியரின் எண்ணமாகும். இதைச் சேனாவரையர், இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் மிக நன்றாக எடுத்து விளக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் பொருளற்ற சொற்களை தமிழில் கிடையாது என்பது உறுதி.

பொருள் குறித்து வருவதே சொல்லாகையால் உலகிலுள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் திணை என்னும் வேறொரு பெயர் கொடுத்தார் தொல்காப்பியர். அந்தத் திணையை உயர்திணை, அஃறிணை என இரண்டாகப் பிரித்து விளக்கவும் தந்தார். உயர்திணை என்பது உயர்ந்த பொருளையும் அஃறிணை என்பது உயர்வு அல்லாத பொருளையும் குறிக்கும். உயர்வு, தாழ்வு என்பவை அவ்வப்பொருள்கள் பெற்றிருக்கும் பண்புகளைப் பொறுத்ததாகும். அந்தப் பண்புகளில் உயர்ந்த பண்பு மக்கட்பண்பு என்றும் அல்லாத பண்பு பிற பண்பு என்றும் விளக்கப்பட்டன.

உயர்வுமற்ற தாழ்வுமாகிய பண்புகள் பொருளுக்குள் அடங்குவதும் அந்தப் பொருளின் மற்றொரு பெயரே திணை என்பதும் நாம் அறிய வேண்டிய

தாகும். இவ்வாறு திணை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் என்பதே பொருளாக இருக்க உயர்திணை, அஃறிணை என்ற சொற்களுக்குப் பொருளெழுதும் உரையாசிரியர்கள், உயர்திணை-உயர்ந்த சாதி; அஃறிணை-அல்லாத சாதி என்றே எழுதிச் செல்கிறார்கள். அப்படியானால் இங்கே திணை என்பதும் சாதி என்பதும் ஒரே பொருளில் வழங்கப்படுகின்றனவா என்பதை நாம் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும்.

உண்மையில் திணை என்பதற்குரிய சரியான சொல் சாதி என்பதல்ல. சரியான சொல் அல்ல என்பதைவிட பொருத்தமற்றது என்பதே பொருத்தமானதாகும். ஏனெனில், திணை என்பது பண்பின் அடிப்படையில் எழுந்தது என்பதும், சாதி என்பது பிறப்பின் அடிப்படையில் எழுந்தது என்பதேயாம். இதுமட்டுமல்ல திணை என்பது தாய் தனித்தமிழ்ச் சொல் ஆகும். சாதி என்பது முறுக்க முறுக்க வடமொழிச் சொல்லுமாகும்.

பொதுவாக ஒரு தமிழ்ச் சொல்லுக்கு ஒரு வடமொழிச் சொல்லைப் பொருளாக எழுதிக்காட்டுவதே தவறாகையது, அதைப்பற்றிக்கூட நாம் கவலைப்படவில்லை. வட சொல்லிலும் பொருத்தமற்ற சொல்லைப் பொருத்திக்காட்டுவதை எண்ணும்போது உண்மையாகத் தமிழறிந்த எந்த உள்ளமும் வேதனைப்படத்தான் செய்யும்.

ஒரு மொழியில் பிற மொழிச் சொல் ஒன்று நுழைகிறது என்றால் அதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவு மிகப் பெரிது. இதே சாதி என்ற சொல் திணையென்ற சொல்லுக்குரிய இடத்தைமட்டும் பிடிக்கவில்லை. வாங்கக் கடித்துத் தோலைக் கடித்துத் தலையைப் பிடித்த பழங்கதைபோல திணை, குடி, குலம், திணம் ஆகிய அனைத்தையும் பிடித்துத் தமிழ் மக்களையே சாதி என்னும் அறியாமையச் சகதியில் வீழ்த்திவிட்டது.

சாதி என்பது திணை என்பதற்குப் பொருள் அல்ல என்பதைச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் குலம் நாம் அறிய முடியும். அஃதாவது, தொல்காப்பியர் சொல்லு இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டதுபோல் பொருளையும் வேறொரு வகையில் இரண்டாகப் பிரித்தார். அந்த இரண்டு அகம், புறம் என்பன. அகப் பொருளை அகத்திணை என்றும் புறப் பொருளைப் புறத்திணை என்றும் பெயர் கொடுத்து இலக்கணம் கூறினார். திணையும் பொருளும் ஒன்று என்பதை இதன் மூலமாகவும் நாம் அறிகிறோம். ஆனால் உயர்திணை அஃறிணை என்பவற்றிற்கு உயர்ந்த சாதி அல்லாத சாதி என்று பொருளெழுதிய உரையாசிரியர்கள் அகத்திணை, புறத்திணை என்பவைகட்கும் அகச்சாதி, புறச்சாதி என்றும் உரை எழுத வேண்டும். ஏனென்று அப்படி யெழுதினார். இதிலிருந்து திணையும் சாதிமும் ஒரே பொருளுடைய அல்ல என்பது உறுதியாகிறது.

திணை என்னும் சொல் பொருளைக் குறித்தும்மட்டும் தமிழில் வழங்கப்படவில்லை. ஒழுக்கம், நிலம், குடிமை அல்லது குலம் ஆகிய தன்மைகளிலும் வழங்கப்படுகிறது. உயர்திணை அஃறிணை என்பவைகளை உயர் பொருள் அல்லபொருள் என்பதுபோலவே, அகத்திணை புறத்திணை என்பவைகளை அகப் பொருள் புறப்பொருள் என்பதோடு அக ஒழுக்கம் புற ஒழுக்கம் என்றும்

கூறப்படுகிறது. ஆகையால் திணை, ஒழுக்கத்தையும் குறிப்பது பெறப்படும்.

ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும் இதை திணை என்னும் சொல்தான் நிலத்தையும் குறித்து வழங்கப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலம் முல்லை நிலம் என்பனவற்றைக் குறிக்கின்ற திணை, முல்லைத் திணை என்று கூறப்படுவதிலிருந்து இதை அறியலாம்.

குறுந்தொகையில், “இன்னது அம்ம இத்திணைப் பிறத்தல்” என்று ஒரு அடி வருகிறது. இதற்கு உரையெழுதவந்த பெரியாரெல்லாம், இத்திணை என்பதற்கு இக்குடி அல்லது ஒழுக்கம் என்றே பொருள் எழுதுகின்றனர். இதிலிருந்து திணை என்பதற்குக் குடிமை அல்லது குலம் என்பதும் பொருளாகிறது என்பதை அறியலாம். ஆகையால் திணை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள், ஒழுக்கம், நிலம், குடிமை அல்லது குலம் ஆகியவைகளை பொருளாவதன் சாதி என்பது பொருள் அல்ல என்பதை உணரவேண்டும். இவை இவ்வாறிருக்க நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்க தமிழ்ப்பெரியார்களெல்லாம் திணையையும் சாதியையும் ஒன்றாகப் போட்டுக் குழப்புவது உண்மையில் அவர்களது புலமைக்கே இழக்காகும்.

இவை ஒரேபுறம் இருக்க, திணை என்பது ஒழுக்கத்தையும் குறிக்கும் என்று முன்பே குறிப்பிட்டோம். ஆனால் திணை என்பதற்குரிய முழுப் பொருளையும் இக்காலத்தில் வழங்கும் ஒழுக்கமென்ற சொல் குறிக்கவில்லை என்பதை ஒத்தல் வேண்டும். முற்காலத்தில் ஒழுக்கம் என்ற சொல் திணை என்பதற்குரிய நேரிசொல்லாகவே வழங்கியது உண்மை. ஆனால் நற்காலத்தில் ஒழுக்கம் என்றால் சட்டென்று நமக்கு ஒரே ஒரு எண்ணத்தான் தோன்றுகிறது. அதாவது பெண்ணின் பண்பில் முறைப்படி நடந்துகொள்வதை ஒழுக்கமுடைய என்றும் முறைதவறி நடப்பதை ஒழுக்கக்கேடு என்றும் கருதுகிறோம். ஏனெனில், பெயர் சொல்வதையோ, கொள்ளையடிப்பதையோ, கொலை செய்வதையோ, சவு இரக்கமற்ற தன்மைகளையோ, ஒழுக்கக்கேடு என்று நாம் கூறுவதுமில்லை; கூறக் கேட்டதுமில்லை. கோழைத்தனமும், பேடித்தன்மையும், சோம்பல் குணமும் ஒழுக்கக்கேடுகளாகக் கருதியது பண்டைத் தமிழ்மரபு. ஆனால் இன்று அந்த நிலை மாறிவிட்டது. இது காலவேறுபட்டால் ஏற்பட்ட மாறுதலாகும். இந்த மாறுபாடு “சரியா? தவறு?” என்ற ஆராய்ச்சியில் இப்பொழுது நாம் இறங்கவில்லை. முற்காலத்தில் வீரம், காதி, கொடை, வாய்மை முதலிய வாழ்க்கைப் பகுதிகள் அனைத்தையும் குறித்த ஒழுக்கமென்னும் சொல் கூனிக்க் குறுகிக் குடும்பையுள் அடைபட்டதுபோல் ஒன்றே ஒன்றில் அதாவது பெண்ணின் பண்பின்மீட்டும் வந்து நின்றுவிட்டது.

இவை இவ்வண்ணமாகவும், உயர்நிலைப்பள்ளி, கல்லூரி முதலியவற்றில் பயிலும் மாணவர்களுக்குப் பாடமாக வைக்கப்படும் சங்ககாலச் செய்யுட்களின் அடியில் எழுதப்படும் திணை துறைக்கு அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட விளக்கங்களையே இக்காலத்தில் இவ்வாறு பெருமக்கள் எழுதிக்காட்டுகிறார்கள். உதாரணமாக ஒன்றைக் கவனிப்போம். “உற்றுழி உதவியும்

உறுபொருள் கொடுத்தும் பிறரைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே” என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் அடிக்கடி மாணவர்களுக்குப் பாடமாக வைக்கப்படுகிறது. அதனடியில் எழுதப்படுகின்ற பாடாந்திணை என்பதற்குப் பாடப்பட்ட ஆண்மகனது ஒழுக்கலாறு என்று ஆசிரியர்கள் விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள். அதன்படிப் பார்த்தால் திணை என்பதற்கு ஒழுக்கலாறு என்பது பொருளாகிறது. ஒழுக்கலாறு என்பதும் ஒழுக்கம் என்பதும் ஒரே பொருளுடையன. இங்கே நாம் ஒன்றை நினைவில் கொள்ளவேண்டும். அதாவது இச்செய்யுளில் பேசப்படுகின்ற கல்விச்சிறப்பு ஒழுக்கப்பகுதிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறதென்பதும், இக்காலத்தில் கல்வியுடையாரெல்லாம் ஒழுக்கமுடையாரெனக் கொள்ளப்பட்டுள்ளதும் என்பது மையாம். இவை நிற்க, ஒழுக்கம் என்றால் சரியாகப் புரியாத மாணவர்களுக்கு ஒழுக்கலாறு என்று உரை கூறுவது, கடினச் சொல்லுக்கு எளியமையான விளக்கம் தரப்படவில்லை என்பதோடு சொல்லுக்குரிய முழுப்பொருளையும் தழுவி நிற்க சரியான சொல் அல்ல என்பதும் வெளிப்படை.

ஆகவே, காலத்திற்குக் காலம் சொற்களுக்குரிய பொருள்களும் மாறுபடுகின்றன என்ற உண்மையை உணர்ந்து பண்டைத்தமிழ்ச் சொற்களுக்குப் பொருத்தமில்லாத பிற மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல், எளிமையும் நேர்மையுமாய் தனித்தமிழ்ச் சொற்களை எடுத்துக்காட்டுவது தமிழறிஞர்களின் கடமையாகும். அத்துடன் தமிழ்ச் சொற்களின் பொருட்சிறப்பை வடமொழிச்சொற்கள் புகுந்து மாசுபடுத்தியிருப்பதையும் கண்காண வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் Conduct and Character என்பதற்கு என்ன பொருள் இருக்கின்றதோ, அதற்கு நேரான தமிழ்ச்சொல் தான் திணை என்பது. இந்த ஆங்கிலத் தொடர் “நன்னடத்தை” என மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. இதை நோக்கும்போது நன்னடத்தைச் சான்றிகிறது. “திணைச் சான்று” அல்லது திணைமொழிச் சான்று என்று சொல்லலாம். திணை என்பது நன்னடத்தை என்பதும் ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது. ஆனால் திணை என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்பது நேரிப்பொருளாகப் படவில்லை.

மேற்குறித்த கருத்துக்களை அறிஞர் பெருமக்கள் ஆய்வார்களாக! ஆய்ந்து, தமிழிலுள்ள மாசுகளையும் குறைகளையும் போக்குவார்களாக! ஏனெனில், அமிதகு என்ற சொல்தான் தமிழ் என்னுயிற்று என ஆராய்ச்சியாளர் கூறவும், எளிமையும் நேர்மையும் தமிழினலாகும் என நிக்கன்கள் பகரவும், சாதிமும் மதமும் புகுந்து தமிழிலக்கியத்தையே களங்கப்படுத்தியுள்ளன. ஒன்றை தமிழில் நல்லெழுத்தும் நஞ்செழுத்தும் பிரிக்கப்பட்டுள்ள மங்கல, அமங்கலச் சொற்கள் விளக்கப்பட்டன. அந்தணர், அரசர், வணிகர், தந்திரர்களுக்குரிய செய்யுட்களை வகுக்கப்பட்டன. இவையாவும் தமிழில் படிந்த மாசுகளேயாகும். இவைகளை எவ்வொன்றாக எழுதிக்கொண்டிருந்தால் வாழ்நாள் கூடப் போதாது. ஆகையால் சாதியிலோ மதத்திலோ மனதைப் பறிகொடுத்து விடாத தமிழறிஞர்கள் மிகப் பலராய்த் தோன்றத் தமிழை வளர விடுவார்களாக.

—காவிரிப்புலவர்,

“போற்றுபவர் போற்றட்டும்; புழுதி வாரித் தூற்றுபவர் தூற்றட்டும்; தொடர்ந்து செல்வேன் ஏற்றதொரு கருத்தை என(து) உள்ளம் என்றால் எடுத்துரைப்பேன்; எவர்வரினும் நில்லேன்; அஞ்சேன்!”

எண்ணம்

மலர் 6 ||

9-4-'60

|| இதழ் 43

தானூடாவிடினும் தன் தசையாடும்!

கூலஞ்செலுத்திச் சென்றான்; வளம்பெருக்கி நின்றான்; ஈழத்தினில் எழிலின் கோலத்தைக் காட்டி வென்றான்!

அந்தத் தமிழன் இன்று செந்தியில் வெந்து மடிசிறுன்; ஏனென மொழிகளில் செத்து அழிகிறான்!

கெட்டழிந்தவர்களாய், நலிந்தழிந்தவர்களாய் நாள்தோறும் தென்னக மக்கள் கொண்டுவந்து இறக்கப்படுகின்றனர் தமிழகக் கரைகளிலே! அவர் களெல்லாம் ஏறுகளாய், தின்தோறும் தடமார்பும் கொண்ட காண்களாய்ச் சென்றோர்; இருந்த குருதியை எல்லாம் ஈழத்தின் தேயிலைக்குப் பாய்ச்சிவிட்டு, இன்று வறுமை ஓடுகளாய், எலும்புக்கூடுகளாய்த் திரும்புகின்றனர்!

“வாழ்வை நாடிச் சென்றவர்கள் உள்ள வாழ்வையும் இழந்து திரும்பி வதை கின்றனர்! இது நன்றா? ஏற்குமா மனித நெஞ்சம், இந்தக் கொடுமையை!” என்றோம்.

தில்லி மூலவர்கள் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை!

பாக்கித்தான அகதிகளுக்குப் பாலும் பழமும் தந்தது தில்லிக் கொற்றம்!

திபேத்திலிருந்து தங்கக்கட்டிகளை அள்ளிக்கொண்டோடி வந்த தலைமாயக் குருவினர்க்கு இன்றும் கொட்டியுயுகிறது. நேருவின் அரசாங்கம்!

ஆனால் ஈழத்திலேயிருந்து ஓடிவந்தோர்க்கு - சிங்கள வெறியரால் எட்டி மிதிக்கப்பட்டு எடுத்தெறியப்பட்டோர்க்கு இந்த அரசினர் தந்த பாதுகாப்பென்ன?

இந்த வினாவை எழுப்பிய நம்மைப் பார்த்து, ஏனெனச் செய்தனர் காங்கிரசார். “ஏது ஆகும் உம்மால்? எதற்கெடுத்தாலும், கத்திக்களைத்துச் சாக வேண்டியதுதான் நீர்! சிலரேயான உம்மால், தமிழர் சிந்தையைத் திருப்ப முடியுமா?” என்றனர்.

வெந்த புண்ணிலே வேல் பாய்ந்தபோதும், விழுகளிலே நெருப்புக் கொட்டப்பட்ட போதும் அயராது நம் குரலை முழக்கிதோம். எவர் நம்மை ஆதரித்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், நாம் நம் குரலை எழுப்பிக்கொண்டேயிருக்கிறோம்!

“செந்தமிழ்நாட்டில் இந்த மந்தநிலை எத்தனை நாள் நீடிக்கும்? நம்உடன் பிறந்தவர் மான்வது மாறுவது எப்போது? அதற்கு, இங்குளாரெல்லாம் பொங்கி யெழுவதும் எந்நாளோ?” என்றேங்கி, இருண்ட வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற நமக்கு, நம்பிக்கை ஓளிகள் அங்கங்கே தென்படுகின்றன.

“அடிவானத்தில் பொன்னொளி எழும் நாள் தொலைவில்லை” என்று காட்டும் விடிவெள்ளியாய், தோழர் சின்னத்துரை அவர்களின் குரல் எழுந்துள்ளது. அண்மையில் அவர் தேனியில் வெளியிட்டிருக்கும் கருத்துரைகள், தமிழகத்தார் அனைவரும் இலங்கைத்தமிழர் பிரச்சனையை, ஓர் இனப்பிரச்சனையாக ஏற்றுக் கொண்டுவரும் மாற்றத்தைக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

“இங்கையிலுள்ள தமிழர் சிக்கலில் இந்திய அரசினர் மாற்றத்தாய் மட்டுமாவும் கொண்டிருக்கின்றனர். மாநில அரசினரோ என்றால் இச்சிக்கலில், இந்திய அரசினரிடம் சரணாகதி செய்யும் கொள்கையைக் கைக் கொண்டுள்ளனர்!”

இப்படித் தம் நெஞ்சம் திறந்து தேவி மாநாட்டில் பேசியிருக்கிற தோழர் சின்னத்துரை எம். எல். ஏ. அவர்கள்,

எத்தனைதான் கட்சிக் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தாலும், எவ்வளவுதான் வடக் கத்திய மனப்பான்மை அனைத்தீந்திய இயக்கங்களில் வேருன்றி ஆதிக்கம்

செலுத்தினாலும், தமிழராய்ப் பிறந்தோர், ஈழத்தின் கொடுமைகளைக் கண்டு அஞ்சவே செய்வர்; வருந்தவே செய்வர். கட்சிக் கட்டுப்பாடு என்ற போர்வைக்குள் அவர்கள் தம்மைப் புகுத்திக்கொண்டிருப்பதால் அவர்கள் ஆடமுடியாது. அவர்கள் ஆடாவிடினும் அவர்கள் தசை ஆடியே தீரும். அதை யாரும் நடுக்கவே முடியாது. இன்று குரல் மட்டும் எழுப்பிக்கொண்டிருப்பீர், நாளை நம்மோடு அறப்போருக்கும் வரவும் போகின்றனர்.

தில்லிக் கொற்றத்தின் மாற்றத்தாய் போக்கைக் கண்டித்துள்ள தோழர் சின்னத்துரை அவர்கள், இந்தச் சிக்கலுக்கு ஒரு முடிவு காணும் வழியையும் விளக்கியுள்ளார்கள், தனித்தனியே ஒவ்வோர் இயக்கமும் இக்குரலை ஒலித் துக் கொண்டிருப்பது போதாது. “இதை ஒரு தேசியப் பிரச்சனையாக்க வேண்டும்; இதை உணர்ந்து எழுமாறு, பொதுமக்கள் கருத்தை உருவாக்கவும் வேண்டும்!” என்பதாகவும் அவர் பேசியுள்ளார்.

1956-இனக்கலவரத்தின்போது தி. மு. க. தோழர்கள் இலங்கைநாள் கொண்டாடியதன் ஒரு நோக்கமும், இப்படிப் பொதுமக்கள் கருத்தை உருவாக்குவதாகும். இதையே இன்று சின்னத்துரை அவர்களும் விளக்கியுள்ளார்கள்.

நமக்கு மட்டுமில்லை; தோழர் சின்னத்துரைக்கு மட்டுமில்லை; சில சில காங்கிரசாரின் நெஞ்சங்களிலும் இந்த உணர்ச்சி கொழுந்து விட்டெரிக்கிறது! அந்த ஆற்றல்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுதீரடி. வெளிநாடுகளில் உழலும் தமிழர்களைக் காக்க முண்டெழுவுவோமாக!

நாம் அரசியலில் பலவேறு கொள்கையினராயினும், நாமனைவரும் தமிழர்! நாம் ஒன்று பட்டெடுப்பும் குரலே...

ஈழத்தில் நெளியும் தமிழர்களை,

மலாயாவில் உழலும் நம் தங்கையரை,

பர்மாவில் வாடும் நம் அண்ணன்மாரை,

பீசித்திடுகின்றும் ஆப்பிரிக்கப் பகுதிகளிலும் குமுறும் நம் உடன்பிறந்தாரை வாழ வைப்பதாகும்; நம் நாட்டை நாமே ஆளவைப்பதாகும்!

அந்த நாளை விரைந்து காண்போமாக!

சாடையிலே சொன்னதென்ன...

காசியில் பேர்கொடுக்கக் கடுவேக நடைபோட்டுச் சாடையிலே போகையிலே நல்லம்மா - நீ சாடையிலே சொன்னதென்ன சொல்லம்மா!

ஊரெல்லாம் மரமிருக்கு ஓட்டும் பால் அநிலிருக்கு வேறென்ன வேண்டுமடி நல்லம்மா - நாம் வேலைசெய்து வாழ்வென்று சொல்லம்மா!

பாயாடும் கலமேறி பாட்டன்மார் வந்துழைத்துத் தேயாமல் தேய்ந்தனராம் நல்லம்மா - இந்தத் தேசம் நம்ம தேசமென்று சொல்லம்மா!

ஈயமண் தோண்டையிலே இருளான சுரங்கத்திலே மாயமாய் உன்னுருவம் தோன்றுமே - உன்னை மாயிட்டுப் பார்க்கமனம் வேண்டுமே!

நேராக நிரைநிரையாய் நிற்கும் பால் மரத்தோப்பில் வாராயோ என்றுனைநான் தேடுவேன் - அங்கே வாராமல் போனதெண்ணி வாடுவேன்!

கண்போட்ட நாள்முதலாய்க் கரையாமல் கரைந்துவிட்டேன் என்விட்டு வாசலிலே நல்லம்மா - நீ என்வரவைப் பார்ப்பதென்றோ சொல்லம்மா!

[மேல்கூறும் எங்கள் வானமூகாட்டின் தோட்டப்புறங்களிலே தமிழகத்தின் சிற்றூர்களின் சாயலை ஒத்த காட்சிகள் பல வற்றைக் காணலாம். அதிலே ஒரு காட்சி... இருளும் ஒளியும் இணைந்து மயங்கும் மலர் காசியிலே கள்ளி ரயப்பால் எடுக்கும் வேலைக்குப் புறப்பட, அவர் கண் நிறைந்த காளையும் இருளான சுரங்கத்திலே ஈயமண் தோண்டிச் செல்லும் “இணைந்த பணிகாட்டும்” எழிற்காட்சி. வேலைமுடிந்த காளையவன் விட்டுத்த சோகையிலே நின்று பாட நின்றதால்-பாடினால், மேலே காணும் பாடலினும் மேலான பாடல் எத்தனை, எத்தனையோ... இந்தப் பாடலை, “தாயையார்ப்பு முடித்து...” என்ற சத்தத்திலும் பாடலாம்.]

—கரு. திருவரக, மலாயா.

உயிரும் உணர்வும் கண்ட புறம் !

“The old blood is the bold blood
The wide world round.”

என்னும் Byron Webber-ன் வாசகங்களைப் படிக்கத் தோற்று, எண்ணத்தோறும் இவற்றின் உண்மையும் திண்மையும் கோக்கினாலே புறநானூற்றின் நினைவைப் பெறுதல்கூடும். “முன்னவரின் வீரம் ஒன்று தான் வீரம்; பிறவெல்லாம் வீரமன்று!” என்று துணிந்து உரைக்கும் பைரன் வெப்பின் துணிச்சலைப் பாராட்டாதான் வேண்டும். இந்தத் துணிச்சல் அவனை மொழியின்-உலகத்தின்-எண்ணத்தின் தொட்டிலுக்கே அழைத்துச் சென்று விடுவதைக் காணலாம். அந்தப் புறங்கனவுகளிலேயே-கனவு அலைகளின் முகட்டிலேயே இருந்தபடி, தன் கையும் மறந்து இந்தத் தலைமுறையை நோக்கி அவன் எழுப்பும் அறைகூவலின் முழக்கம் இது!

இதுவேதான் நம் முழக்கமும்! புறம் தமீழ் வீரம் (இன்றைய) திராவிட வீரம் ஒன்றுதான் வீரம்; பிறவெல்லாம் வீரம் ஆகா. அந்த வீரமே புறநானூற்று வீரம். வீர வாழ்வதான் வாழ வேண்டும். என்றால் புறநானூற்று வீர வாழ்வதான் வாழ வேண்டும். அந்த வீர வாழ்வு மீண்டும் நமக்குக் கிட்டாது? புறநானூற்று ஒன்றுதான் சொல்லும்-வாய் திறந்து பேசும்!

புறம் தமீழ்க்கதைக் கண் முன்னர் கொணர்ந்து காட்டும் நூல்கள் எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியவை! இந்தச் செல்வங்கள் காலத்தின் பிடியிலும், ஆரியத்தின் மாயையிலும் அகப்பட்டுச் சிக்குண்டு அழியத் துவங்கின. எத்தனையோ செல்வங்கள் நம்மிடம்; அவை அழிந்து விட்டன என்றாலும் இன்றுவரை அவை அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் மாக நிலவக் காரணம் அவ்வப்போது தோன்றிய புலவர் பெருந்தகைகளும், புரவலர் பெருந்தகைகளும்! பரந்துபட்டு அளவிடப் பெறாத கிடந்த சங்க நூற்புடி, அழிவுக் காலையின் அழிக்க அழியும் அந்த அழிவைத் தடுத்து நிறுத்திச் சிற்சில வரம்பு கட்டி மேலும் அவை அழியாது சட்டம் போட்டு வைத்தனர். தனித் தனிப் பாடல்களாக அழிந்து வந்த அந்த அழிவு, இந்த ஆக்கவேலைக்குப் பிறகு முற்றிலும் நின்ற வேறு திசையில் திரும்பியது. கணக்கெடுக்கப்பட்டு மக்கள் கருத்தின் முன்னே வைக்கப்பெற்றாலும்கூட, அவை இந்நாள் அச்சப்பிக்காப்போல் பலவாக இல்லாமையினால், கயமையும் காலமும் இழைத்த கொடுமை மக்களின் கண்களுக்குத் தெரிய முடியாமல் போயிற்று. தனித்தனியாகப் பாடல்கள் அழியாமல் இருக்க நம்மீனோர் செய்த இந்த ஏற்பாடு, நம் பகைவர்க்கு வேறு விதமாகப் பயனாகி விட்டது. கயமையும் காலமும் தமிழகக்கியப் பரப்பைக் கூட்டு மொத்தமாக அறிந்துகொண்ட காரணத்தினால் தொகை தொகையாக நூல்களை அழிக்க அவை முற்பட்டன. ஓரளவு வெற்றியும் கண்டன. இந்த வெற்றி நம் ஏமாந்தனத்தையே மட்டுமல்ல; எச்சரிக்கையின்மையையும் காட்டுவதாகும்.

காலமும் கயமையும் கையாண்ட இந்த வழியிலேதான் இடைக்காலத்திலே நம்மவரால் தொகுக்கப்

பெற்ற நூலின் பட்டியலிலே - இலக்கியச் செல்வங்களிலே காணப்படும் பல இலக்கியங்களின் பெயர்களை மட்டுமே இப்போது நம்மால் காணமுடிகிறதே தவிர அவற்றையல்ல. இன்றும்கூடப் பலப்பல ஆங்காங்கே அழிந்துகொண்டே வருகின்றன. இப்படி அழிவதற்குக் காரணம் மூன்று. ஒன்று திராவிடத் தனியெழுச்சிக்கு இவையே கோலம் அடிப்படையும் வழிவகையும் கண்டு கருதி வெதும்பும் கயமை. மற்றொன்று எதையெனப் பொருட்டுத்தானே உலகின் இயக்கத்திற்கு இயக்கிவரும் காலம். பிற்தொன்று எது எக்கேடு ஆனால் எவருக்கென்ன என்ற கிடந்து, அறியாமையால் போர்வை இட்டுக் கொண்டு முன்னையப் பெருமை ஒன்றையே சிந்தையில் நிறுத்தி எதையென ஏறெடுத்துப் பாராது கிடக்கும் சிலர்-நம்மீனோர் சில மண்டு கங்கள். இம்மூன்றும் தானே மாறுதல்-மறையாது - அழியாது. நாம் தான் மாற்றவேண்டும். மாற்றுவதற்கான மருந்து புறநானூறு.

இந்தப் புறநானூறு எட்டுத்தொகை நூல்களிலே ஒன்று. அடியாச் செல்வம். இதுதான் நம்மை வந்தடையக் காரணமாவது கயமையின் ஊடே காரம் குறைந்த ஒன்றே. திராவிட மக்களை ஆசிரியனாகக் கொண்டு, திராவிட மக்களிடையே வாழ்ந்து பழகிய காரணத்தால்தான் போலும் இவையெல்லாம் நமக்குக் கிடைத்

அடிமைத்தனா முறிக்க அணிவகுத்து நிறுத்த, நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் கருவிகளைத் தலைநிறுத்து புறநானூறே.

புதுமைக்குள் புதுமை விளக்க நம்மை முனைப்பிலே ஆழ்த்துவது ஆழத்தியது இந்தப் புறநானூறே என்றாலும்; புலவர் உள்ளங்களிலே மட்டுமே என்றில்லாமல் மானவர், நங்கையர் உள்ளங்களிலே - இது நன்கு வேர்என்றிக் கால்கொள்ளும் நாளை புதுமை விளையும் நான்! தாயகத்தின் தன்னுணர்வு நான்ம்கூட! அந்த நாளை அணிமையில் ஆக்கிக் காட்ட வல்லதும் வீரக்கலத்த வெற்றிப்புகழ் வித்தாகிய புறநானூறே! புகழும் பெருமையும் சொல்லி, பண்பும் பாங்கும் விரித்து, அறிவும் உணர்வும் ஊட்டி, வீரமும் வெற்றியும் நல்கி நம்மை விளை முடிக்கத் துண்டவல்லது இது வெள்ளேறே!

திராவிடத் தாயகத்திற்கு மட்டுமின்றி, உலகத் தாயகம் எதற்கும் ஏற்ற உலகியற் கூறுகள் இதில் மலிந்துள்ளன. வீழ்ந்துகிடக்கும் அல்லது சோம்பிக்கிடக்கும் எந்தத் தாயகத்தையும் தட்டி எழுப்பவல்ல ஆக்கத்திறன் இதற்குண்டு-உரியதும் கூட.

உயர்ந்த குறிக்கோளை முன் வைத்துத் திருநகரும், அதற்குத் தமீழ் அறிவுச் சுடா வழி நலரும்

புலவர் துறைமுகங்கள்

தன. இவை நம்மை வந்தெய்தத் துணைபுரிந்தவர் சிலர்.

அவர்கள் மீட்டுத் தந்தவை பல என்றாலும், அவற்றிலே குறிக்கத் தக்கன புறநானூறும், சிலப்பதிகாரமும். இவையிரண்டும் தான் பிறவற்றைக் காட்டிலும் பரந்துபட்ட பலவகையே செய்திகளைத் தருவன. இவ்வொப்பில்லாச் செல்வங்களை நாம் இழந்துவிடாது நமக்கு மீட்டுத் தந்தவர்க்குத் தம்முடிக் நன்றி சொல்லும்-வாழ்த்துரைக்கும்.

எட்டுத்தொகை நூல்களிலே புறநானூறும் பதிற்றுப் பத்தும்தான் புறப்பொருள் (நாடு - அரசியல்) பற்றியன. பிறவெல்லாம் அகப்பொருள் (விடு-இன்பியல்) பற்றியன, இந்த வகையில் புறப்பொருள் பற்றிய நூல்கள் இரண்டை மட்டுமே நாம் பெற்றமைக்கு வருந்தத் தராத வேண்டும்.

எழுத்துவரும் தாயகம் ஏற்றிப் போற்றிக்கொள்ள வேண்டிய பெருமைகள்-கருவிகள் பலவுண்டு. புறநானூற்றிலே தாயகத்தின் எழுச்சியையும், தமிழகத்தின் புது மலர்ச்சியையும் நல்ல முறையிலே தூண்டி வதற்கான முலக்கூறுகள்-உண்மை நெறிகள் மலிந்திருப்பது புறநானூற்றிலேதான் தாழ்ந்த வாழ்வை தளர்ந்த நலையும் கொண்டு விழ்த்துக்கீழும் தாயக மக்களுக்கு. அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வையும் வளமீதும் நாட்டையும் காட்டி, அவர்களைத் தட்டியெழுப்பி

தொல்காப்பியமும், முன் நடக்க; அக இலக்கியங்கள் அன்பின் பரிசையுள் வளவாழ்வையும் பிணித்து இடைசெல்ல; புறநானூறும் பதிற்றுப் பத்தும் அரண் சமைத்துச் சூழ்ந்து நடக்கும் காலம்-நாம் விரைவிற கொணர வேண்டிய காலம், ஒன்று அனியையதாக வந்துகொண்டிருப்பதை உணரக்கூடும். அப்போதும் வீரம் புறநானூற்றின் ஆழ்தடத்திலிருந்தே ஊறிச் சுரந்து வந்து பாயும். தாயக வீரம் விடுதலைக்கீளர்ச்சி வெற்றிபெற-தினவெடுத்த தோள்களின் வலிவைக் காட்டப் புறநானூறு ஒன்று வழியாக வாய்க் காலாக அமைய இருத்தல்-அமைந்து இருத்தல் சீந்தித்து உணர்த்த குரியது.

பொய்யான ஆரிய மரபிற்கு எதிராக அமைவல்லது-அதற்கு ஆசிரியத் திறமாகவும்கூட அமையக் கூடுவது தாயகத் திராவிட மரபே! இத்திராவிட மரபு வீரத்தின் இருகூடர், னினக்கங்கள் புறநானூறும் நிறைவுடன் நம்மை வந்து எய்தாத பதிற்றுப் பத்துமே.

இவையிரண்டையும், ஆரிய நிலத்தின் பல புலங்களை-பகைப் புலங்களையும் கூட்டித் திரியாநிலையிலேயே காட்ட வல்லது புறநானூறு. பதிற்றுப் பத்து அந்நிலத்தின் ஆழ் சுருங்குகைகள் சிலவற்றின் ஆழ் அகல் திண்மை பருமைகளை விளக்குவது. ஆக, பதிற்றுப் பத்துக்கும், அதற்கப்பால் பிற எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டு

இலக்கியங்களுக்கும் ஏனையாவது, ஏனீ சாத்தும் நிலத்தளமாகவும்கூட அவுது புறநானூறு என்பது உய்த் துணரக்கூடும். அந்த அளவிற்குப் பெருமையும் உரனும் இதற்கு உணர்தாயக மலர்ச்சி உறுதி சேர்ப்பதும், வீரம் நல்குவதும் இதன் திறங்கள்.

இன்றையக் குமரி முனைக்குத் தெற்கே இதுமாக்கூடல் தோன்றுவதற்கு முன்னே-வடக்கே இமயமலை தோன்றுவதற்கும் முன்னே ஒரு காலம் இருந்தது. இன்றைய இதுமாக்கூடலின் பாதிக்கும் அதிகமான இடத்தைத் தன்னுடையதாகக் கொண்டு தாயகத்தின் தாயகமாக விளங்கிய நிலமொன்று இருந்த காலம் அது. அந்தக் காலம் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முந்திய காலம். அந்தக் காலத்து விளங்கிய தென்-உலகின் நிலப்பகுதியை-நம் தாயகத்தின் தாயகத்தை குமரிகண்டம் அல்லது இலெமுரியா என்று வழங்குகின்றனர் அறிஞர்.

இன்று வளர்ந்துள்ள நாகரிக உலகத்தின் பல இயல்கள் கண்டுபிடித்து ஒருங்கே தரக்கூடும் மெய்மைகளுக்குக் குறிப்புக்களாகப் பயன்படுவது-வழிகாட்டுவது - உண்மை உணர்ந்துவது புறநானூறு. நிலநூல், நூலநூல், உடல்நூல், மொழிநூல், உயிர்நூல், அகநூல் முதலிய பலவகை இயல்நூல்களுக்கான குறிப்புக்களும் இதன்கண் மலிந்துள்ளன. மொய்க்கையோ புனைந்திரையோ அன்று இது. அறிஞர்கள்-ஆங்கில அறிவு நிரம்பிய புறநானூற்றுச் செல்வர்கள் அறிந்த, ஆனால் துணிந்து சொல்லாத உண்மை இது-புழையின்மை. அறிஞர்கள் இயேனும் துணிந்து முன்வருவார்களாக.

புறம், 6-ம் பாடல் நெடியோள் என்று பாண்டி மன்னனைக் குறிக்கின்றது.

“எங்கோ வழிய குடும்...
முநீர் விழுவின் நெடியோள்
நன்னீர் பல்புளி
மணலினும் பலவே”

என்று அந்நெடியோளைப் புலவர் நெடியமையார் வாழ்த்துகின்றார்.

இந்த நெடியோள் குடும் என்னும் இயற்பெயரை உடையவன் என்பதும், முநீர் விழா எனப்படும் கடல் விழா நடத்தினவன் என்பதும், பஃறுளி என்னும் ஆறு அவனுக்குரியது என்பதும், அது உவர்நீர்நீர் நன்னீரைக் கொண்டிருந்தது என்பதும், அந்த ஆற்றின் மணலைக் காட்டிலும் அதிகமான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட ஆண்டுகள் பல வாழ்வானாக என்பதும், ஆற்றின் மணலைக் காட்டி மன்னையும் மற்றவரையும் வாழ்த்துவது அக்காலத்து வழக்கம் என்பதும் இன்ன பிறவும் இப்பாடலால் அறியப்படும் செய்திகள்.

பஃறுளி என்னும் ஆறு முதற் சங்க காலத்திலே கடலின் உளளே முழுகி விட்ட நிலப்பரப்பிலே இருந்ததென்று அறியப்படுகிறது. ஆகவே முதற் சங்க காலத்திலே இருந்த பஃறுளி பாற்றுடன்-அதன் மணர் தொகையுடன் ஒப்பிடப்படுவதற்குப் பாடிய புலவனும், பாடப்பெற்ற

மணவாளக்குறிச்சியும்

மலைநூலத்தும் பகுதிகளும்!

கேரளப்பகுதிக்குச் சென்று திரும்பினால் நண்பர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய செய்திகள் நிறையக் கிடைத்துவிடுகின்றன. நாஞ்சில் நாட்டின் வளத்தினைப் பற்றி அதிகமாகக் கேள்விப்படுகிறோம். கேரளத்தின் பல சிறப்புகளிலே நாஞ்சில் பகுதிகளின் வளமும் சேர்ந்து கூவையான இன்பம் பயக்கின்றன. நாகர்கோவில் நகரத்திலேயிருந்து பன்னிரண்டு மைல் தொலைவில் மணவாளக்குறிச்சி என்றொரு சிற்றுா் கடற்கரை ஓரத்தில் அமைந்துள்ளது. இந்தப் பகுதியின் சிறப்பும் பெருமையும் இங்கே சென்ற பிறகுதான் தெரியமுடிகிறது. அனுசுத்தியாநிப்புக்கான மணல்வெளிகள் அதிகமாக உருவாகியிருப்பது இங்கே தான். வெளிநாடுகளுக்கு மணல்வகைகளைப் பிரித்துச் சுத்தம் செய்து ஏற்றுமதி செய்யும் பெரும் பொறுப்பினை மணவாளக்குறிச்சி பகுதியிலேயிருக்கும் தொழிலாள நண்பர்கள் ஏற்றுள்ளனர். இரண்டு தொழிற்சாலைகள் பல காலமாக இயங்கிவருகின்றன. அவற்றிலே ஒன்று கடந்த ஓராண்டுக் காலமாக முடப்பட்டுச் செயல்படாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மணல் ஏற்றுமதி உலகச்சந்தையில் பெரும் பொருளிட்டித்தரும் சாதனமாக இருந்தும் கூடத் தரப்பட வேண்டிய எல்லா துங்குத்துமும் இன்னும் தரப்படவில்லை. அங்கேயுள்ள தொழிலாள நண்பர்கள் சொன்ன செய்திகளைக் கேட்டபோது எவ்வளவு முக்கியமான பிரச்சினையில், எவ்வளவு மோசமான நிலையில், சர்க்கார் இந்தத் துறையை கவனிக்க மறுத்து விட்டது என்பதை உணர முடிந்தது. ஏறத்தாழ ஆயிரம் பேர்களுக்கு வாழ்வார்க்கும் மணல் ஏற்றுமதிக்கான தொழிற்சாலை அடைக்கப்பட்ட பிறகு, அதனைத் திறந்து மீண்டும் பணி துவக்கிச் செய்யும் தகுதியும் திறமையும் சர்க்காருக்கு ஏற்படவில்லை. மிக முக்கியமாக இப்படியொரு தொழிற்சாலை இருப்பதும், இங்கே ஏற்றுமதி செய்யப்படும் மணல் மோசனச் செயல்பாட்டு உயர்வாய் பொருள்கள் தயாரிக்கப் பயன்படுகிறது என்பதும், நம்முடைய இலாபக்கற்ற மந்திரிகளுக்குத் தெரியாதேற்றே கூறலாம் போலிருக்கிறது. அங்கே இருந்துதான் மேரித் தாய் லூது அம்மையார் வந்திருக்கிறார். எப்போதாவது நன்னுடைய சர்க்காரிலேயிருக்கும் தலையாட்டிப் பொம்மைகளுக்கு மணல் தொழிற்சாலைகளைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார் என்றால் இதுவரையிலும் ஒரு சான்றுகூடக் கிடைக்கவில்லை!

கும் பிறகுமகளுக்கு அனுப்புகிறீர்களாம். ருள்சல் சாதாரணத் துறைமுகம்தான். பெரிதும் விரிவுபடுத்தப்பட்டால் மிகச் சிறந்த துறைமுகமாகப் பயன்படக்கூடும். நமக்கெல்லாம் ஆசையிருக்கிறது - ஆனால் ஆளவந்திருப்பவர்களுக்கு, 'ஆகட்டும் பார்க்கலாம்' போன்ற ஆணைகளுக்கு, ஆர்வமில்லை; ஆசையில்லை! கடலோரத்தில் தூங்கும் களிச் செல்வத்தைக் கான மறுக்கிறீர்கள்! கழக முரசொலிக்கும் தொழிலாள நண்பர்கள் "நம் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் இதைப் பிரச்சினைக்கு உயிர் ஊட்டும் பெரும் பணியை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்" என்று விரும்புகிறீர்கள். செவிட்டுக்கு மட்டும்தான் சர்க்காருக்குச் சொன்னால் புரிவதில்லை. சொல்லாமலும் தெரிந்துகொள்ளும் திறமையில்லை. நாடு சிறக்க எத்தனையோ தொழில் வளங்களைப் பற்றிச் சொன்னோம், அவைகளை மணவாளக்குறிச்சி மணல் தொழிற்சாலைகளைப் பொறுப்பேற்றுச் சிறப்பிக்கும் அவசியத்தையும் நினைவுபடுத்திக் கொடுத்தோம். தென்னாட்டின் வளஞ்சேர்க்கும் இந்தத் துறையைக் கவனிக்கும் கடமை காமராசர்களுக்குத்தேவை! இதுபற்றிய நினைப்பில்லாத மனிதர்களுக்கு அந்தக் கபலோமக்களிடம் வாக்குப் பெற்றுப் பீடமேறியுள்ள லூது அம்மையார் நினைவூட்ட வேண்டும். எனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று எக்காளம் போடுகின்ற காமராசரிடம் 'உரேனியம் என்றால் என்ன? மோனசட் என்றால் என்ன? எங்கிருந்து எடுக்கிறீர்கள்? எங்கே அனுப்புகிறீர்கள்?' போன்ற கேள்விகளைக் கேட்டு 'எனக்கு இவையெல்லாம் தெரியாது' என்று அவர் குறுங்கச் சிரித்துச் சொல்கிறபோது, அமைச்சராகியிருக்கும் அம்மையார் சரியானபடி விளக்கி முதலமைச்சரை புரிந்துகொள்ளச் செய்யவேண்டும். காலங்கடந்த இப்போதாவது இந்தக் காரியத்தைக் கவனிக்கட்டும்!

கேரளத்துச் செல்வம் உலக வானிபத்துக்கு உறுதுணையாக இருப்பதென்பதை மணவாளக்குறிச்சி நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த நண்பர்கள் தங்கள் தொழில் திறமையுடன் கழகப்பணியிலே முதலிடம் பெறுகிறீர்கள். தோழர்கள் சண்முகமும் துரைமணியும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்! அவர்களின் இலட்சிய

உணர்ச்சியை, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின்பால் அவர்கள் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தினைப் பாராட்டிக்கொண்டே நாகர்கோவிலேயிருந்து திருவனந்தபுரம் நோக்கி என் பயணத்தைத் துவக்கினேன். கேரளத்தின் தலைநகரம் காணவேண்டிய ஆசைத் துடிப்புக்களையெல்லாம் வழிநெடுகிலும் உள்ள வசிகாட்சோலைகள் மறைத்துவிட்டன. சாலையும் சோலையும், காடும் காணாமல் கயல் விழிக்காரிகையார் எழில் சேர்க்கும் சிறு குடிசைகளுக்கும் கண்களை நிரப்பிப் புதுக்கதைகள் பேசிக் காட்டினார்! மலைப் பகுதியிலே வாழ்கின்ற மக்களும் அவர்கள் வசிக்கின்ற சின்னஞ்சிறு ஊர்களும், தென்னைகளின் பெரும்படை வரிசை, அவைகளுக்குத் துணையாக மா, பலா போன்ற கவைக்கனி மரங்கள்! தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் உள்ள மலைக் குன்றுகளுக்கிடையே வளைந்து நெளிந்தும் செல்லும் வண்டி, வயல் வெளிகளிலே உழவு செய்யும் நல்லவர்களையும், பயிர் நடுகின்ற பாவையர் கூட்டத்தையும் கடந்து சென்றது. உழைப்பையே பெருமையாகக்கொண்ட பாட்டாளிகளும் இயற்கைச் செல்வத்தான் இணைந்து பழகி வளர்ந்து வாழ்கின்ற மலைநூலத்து மக்களும் நம் அன்பினைப் பெறுகிறீர்கள். ஆங்காங்கே கூடிக் குலவும் நண்பரும் விருந்தோம்பி மகிழ்ந்தோம் பெரியோரும் நம் நினைவிலே நடமாடுகிறீர்கள்! மலையாள மொழி, கேட்கக் கேட்க இனிக்கிறது. தெளிவுறப் பேசமுடியாத நாள் சில சில சோற்கள் மட்டுமே பேசிப் பழகிக் கொண்டபோது வினாவும் விளக்கமும் பெற்றுக்கொள்ளப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே பெற்ற பயிற்சி பெரிதும் துணையாக நின்றது. மலைநூலத்தவர்தம் மொழியின் வளமான வார்த்தைகளை வரிவோடும் பொவிவோடும் அவர்தம் குரல் புனியிலே விளையாட விடுகிறீர்கள்! பாசமும் நேசமும் நிறைந்த போது மட்டுமல்ல; புயலும் தென்றலும் மாக் கோபமும் தாபமும் கொஞ்சி விளையாடும்போதும் சொல்லாலே மகிழ்வித்தனர்!

கேரளத்து மலைப்பகுதியெல்லாம் மகிழ்ச்சியின் உறைவிடங்கள்; நகர்ப்பகுதிகளின் வாழ்விடங்கள்! பொதுத்தேர்தலின்போது அங்கே வாழ்ந்திருக்கும் மக்கள் தங்களின் அரசியல் இதய வேட்கைகளைப் பல கட்சிகளின்மேல் பதியவைத்திருந்தார்கள் என்பதைத் தேர்தல் பிரச்சார விளம்பரங்கள் பறைசாற்றிக்கொண்டுள்ளன. பொதுவுடமையரும் புரட்சிகர சோசலிசவாதிகளும் தங்களின் சின்னங்களை மரங்களிலும் கற்பனைகளிலும் பதியவைத்திருக்கிறார்கள். அழுத்த தோண்டங்கள் எல்லாம் அழியாத சின்னங்களாக இன்றும் அசைந்தாடிக்கொண்டுள்ளன! கட்சிகளின்மீது கொண்டுள்ள பற்றினை வெறியிழையும் தீவிர திரேண்டுகள் வெளிக்காட்டுகிறார்கள்! ஒடுகின்ற வண்டியிலே கூட அரசியல் விவாதங்கள்; சங்கரன் சர்க்கார் சாதனைகளைப் பற்றியும் பட்டம் சர்க்காரின் பாராட்டுக்குரிய பெருமைகளைப் பற்றியும் இருசாரரும் உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் உரையாடினார்கள். அமைதியாகக் கவனித்தேன்; சிந்தனைக்குச் சிறந்த

கூடலாசன்

கருத்துக்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தார்கள். பல ஆண்டுகள் உழைத்து அலுத்துவிட்ட விசைவண்டிகளையே திரும்பத் திரும்பப் பயன்படுத்தும் பழக்கத்தை இன்னும் அவர்கள் விட்டு விடவில்லை! பல குன்றுகள் ஒன்றாக இணையும் இடம் போக்குவரத்து வசதிகளைப் பெறும் சந்திப்புகளாக இருக்கின்றன. தலைநகருக்குப் பதினைந்து மைல் தூரம் வரையிலும் கூட அதன் அழிகுறிகள் தென்படவில்லை. தொலைவு குறுக்கக் குறுகப் பள்ளிக்குச் செல்வோரும் பணியாளர்களும் கல்லூரி மாணவரும் மாணவியரும் வளிகத்திறையினரும் வரிசை வரிசையாகத் தங்களின் கடமையினை நாடி விரைந்து செல்லும் அழகு என்னும் மறக்கக் கூடியதல்ல! சிற்றூர்களில் பள்ளி வசதிகள் குறைவாக இருந்தாலும் நகரத்திலே சென்று படிக்கும் வாய்ப்பும் வசதியும் பெறுதலர்கள், பெறுமுடியாதவர்கள் தங்கள் விடுவிலேயே படித்துப் பயன்பெற்றுக்கொள்வார்களாம்! பல செய்திகள் தெரிவித்து விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டே வந்த அந்தப் பெரியார் - அச்சுதன் என்னும் பெயருடையார் - தன் அனுபவக் கதையினைக் கூறி என்னைக் களிப்புறச் செய்த போசிரியாக இருந்தார். ஆசையும் ஆர்வமும் உள்ளதில் இழைந்தோட கேரளத்தலைநகரான திருவனந்தபுரம் போய்ச் சேர்ந்தேன்! கண்கொளித்த காட்சிகளின் தொகுப்பை அடுத்துக் காணலாம்!

★ கல்லூரிக் கவியரங்கில் கல்லூரிக் கவிஞர் பட்டம் பெற்ற தோழர் மு. சி. நடீட்டினசாமி இவர். பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவர் ஆவார். இவர் கவிதையை, 11-ம் பக்கம் காண்க.

★

சம்பத் முழக்கம்

“இந்த விவாதம், கடந்த 1960 பிப்ரவரி 29-ந்தேதிபற்றி நடந்த திரக் குறியிட்ட 464-ம் எண் கேள்விக்கு அளிக்கப்பட்ட பதில் களிலிருந்து எழுந்திருப்பதாகும்.

ஒரு பயிற்சிக் கழகம்பற்றிய விவகாரம் குறித்து, இது போன்ற விவாதங்களைத் துவக்குவதில் உள்ள பொறுப்பினை நான் முழுவதும் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

முதலில், இந்த இந்தியப் பொது நிர்வாகப் பயிற்சிக் கழகத்திற்கு டெல்லி சர்க்கார் ஒதுக்கீத தந்திருக்கிற பணம் எவ்வளவு என்பதைக் குறிப்பிட விழைகிறேன். உண்மையில், சர்க்கார் ஒதுக்கீத தந்துள்ள பெருந் தொகைதான், இந்தச் சபையில் உள்ளோரிடையே ஒரு ஆவணமும், கவலையையும் தூண்டியது எனலாம்.

1954-55 முதல் 1959-60-ம் ஆண்டுவரை இந்தக் கழகத்திற்கு டெல்லி சர்க்கார் மானியத் தொகையாக ரூ. 53.37 இலட்சம் வரை கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தகவல் கடந்த பிப்ரவரி 29-ந்தேதியன்று காலை, கேள்விக்குப் பதில் தரும்வகையில் கூறப்பட்டதாகும். அன்று மாலை, 1960-61-ம் ஆண்டிற்கான வரவு செலவுத் திட்டம் இந்தச் சபைக்குத் தரப்பட்டது. ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்ட ரூ. 53.37 இலட்சம் போதாது என்று, இந்தத் திட்டத்திலும் ரூ. 10.86 இலட்சம்வரை, அந்தப் பயிற்சிக் கழகத்திற்கு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது கண்ட நாங்கள் வியப்படைந்தோம்!

இதுவளவியில் இந்த நிறுவனம், ‘போட்டு நிறுவன’த்திலிருந்து வேறு, கொடுத்த தொகைகளை மானியமாகப் பெற்று வருகிறது; இந்த நிறுவனத்தின் ஐந்தாம் ஆண்டு அறிக்கையில், இந்த மானிய உதவி பற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பதாவது:—

ஒவ்வொன்றும் 1,166,88 டாலர் பெறுமான (சுமார் ரூ. 6 இலட்சம்) இரண்டு மானிய உதவி கிடைத்திருப்பதுபற்றிக் கடந்த ஆண்டு அறிக்கையில் கூறினோம்; இப்போது அந்தத் தொகைகள் வந்துவிட்டன. முன்புவது தவணை உதவி எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

அடுத்து, மிக விநோதமான ஒரு தகவலும் காணப்படுகிறது. அது இதுதான்:

போட்டு நிறுவனத்தின் இரண்டாவது தவணை உதவித் தொகை முழுவதும், நியூயார்க்கிலுள்ள நமது பாங்கர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது; இது இந்தப் பயிற்சிக் கழகம், அந்நிய நாடுகளில் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்காகச் செலவிடவே முதன்மையாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தத் தொகையை நியூயார்க் பாங்கியில் வைத்திருப்பதும், பயிற்சிக் கழகத்தவர் அமெரிக்கா செல்லும் போதெல்லாம் அதுகளை எடுத்துச் செலவு செய்கொள்வதும், மிக அசாதாரணமானதாகும்.

நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்: இதர நிறுவனங்கள் அல்லது

கேளிக்கையே அதன் வாடிக்கையா? ஆண்டறிக்கையும் அதனிடம் இல்லையா? ஏழைச் சிறுவர்கள் கல்விக்கலைகளில், இந்தச் சோம்பேறிகளுக்கேன் பெருங்கட்டம்?

நபர்கள் எல்லாம், தாங்கள் செலவிட விரும்பும் தொகைபற்றி, இன்ன வகைக்காக என்று காரணம் காட்டி, ரிசர்வ் பாங்கியிடம் அந்நியச் செலாவணி பெற்றுக்கொள்வது போல, இந்த நிறுவனம் செய்கொள்வதில் என்ன கட்டுப்பாட்டும்?

ஆனால் இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தினர், நியூயார்க் பாங்கியில் இந்தப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு செலவு செய்வது, மிகச் சௌகரியமாயும், வசதியாயும் இருப்பதாகக் கருதுகின்றனர் போலும்! இது ஒரு விநோதமான அம்சமல்லவா?

இப்படி, இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தினர், ஒன்று-சர்க்கார், மற்றொன்று-போட்டு நிறுவனம் என்ற இரண்டு பெரிய சக்தி வாய்ந்த அமைப்புகளிடமிருந்து உண்மையில் பெருந் தொகையைச் செலவிடும் வகைகளை நோக்கினால், அது இன்னும் விநோதமானதாகும்.

தில்லி வட்டாரத்தை அதிரவைத்த பேச்சு

இந்தப் பொது நிர்வாகப் பயிற்சிக் கழகத்தின் 1959-60-ம் ஆண்டிற்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தில், வெளி நாடுகளில் மாநாடு நடத்துவதற்காக என்று ரூ. 20,000 வரை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது; சர்ப்பணம், அலுவல்ச வகைக்கு ரூ. 3,70,000; அலுவலகச் செலவுகள் ரூ. 1,20,000 என்றும் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது இது இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரை மட்டும்தான்; இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தோடு பொது நிர்வாகப் பயிற்சிய் பள்ளியும் சேர்ந்ததாகும். இந்தப் பள்ளியில் 1959-60 ம் ஆண்டிற்கான வரவு-செலவுத் திட்டம், ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் ரூ. 79,200, வெளியிடக் களிலிருந்து வருகிற பேராசிரியர்களுக்குப் பகுதி நேர ஊழியச் சர்ப்பணம் ரூ. 10,000; அலுவலகச் சர்ப்பதிகள் ரூ. 23,500; அலுவலகச் செலவு ரூ. 25,000 என்று ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறது.

1958 டிசம்பர் 31-ந் தேதியக் கணக்குப்படி, ரூ. 72,462.26 வரை

மேலும், நாற்காலிகள் முதலியவற்றிற்காகச் செலவிடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

உண்மையில் நம்மைத் திகைக்க வைக்கும் மற்றொரு அம்சமும் இருக்கிறது; வரவு-செலவு நிலவர அறிக்கையில், இருப்புக் கணக்கில் பிரயாணப்படி முன் பணம் என்ற வகையில், ரூ. 1,93,507.92 காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த நிறுவனத்தின் நோக்க விளக்க அறிக்கையிலும், இதர அறிக்கைகளிலும் சுருத்து அரங்கு நடத்துதல், கூட்டங்கள் நடத்துதல், மாநாடு கூட்டுதல், பள்ளி நடத்துதல் போன்றவைதான் இந்தக் கழகத்தின் நடவடிக்கைகள் என்று கூறப்பட்டிருந்தபோதிலும், இந்தக் கழகத்தின் மிக ஆச்சரியகரமான நடவடிக்கை என்னவென்றால், வெளி நாடுகளில் சுற்றுவது என்ற ஒன்றே தான்!

ஒவ்வொரு வரவு-செலவுத் திட்டத்திலும், வரவு-செலவு நிலவர அறிக்கையிலும், வெளி நாடுகளில் சுற்றுவதற்காக என்று ரூ. 20 ஆயிரம்; ரூ. 40 ஆயிரம்; ரூ. 50 ஆயிரம் என்று பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது; இப்போதைய அறிக்கையிலும், பிரயாணப்படி முன் பணம் என்ற வகையில் ரூ. 1,93,507.92 என்ற பெருந் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்து, இவ்வளவு பெருந் தொகைகள் மானியமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றபோதும், இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தின் சாதனைதான் என்ன? இவ்வளவு பெரிய செலவிற்குக் கிடைத்த பலன்தான் என்ன?

“இவ்வளவு பெருந் தொகை மானியமாகத் தரப்பட்டு, செலவிடப்பட்டபின், பயிற்சிக் கழகத்தின் சாதனைதான் என்ன? இவ்வளவு பெருந் செலவிலும் விளைந்த பயன்தான் என்ன?”

தோழர் சம்பத் எம். பி. அவர்கள் பொதுநிர்வாகப்பயிற்சிக் கழகம் பற்றிய திடுக்கிடும் செய்திகளை 30-3-60 அன்று மாலை தில்லிப் பாராளுமன்றத்தில் வைத்தார்கள். அரை மணி நேரம் அவர்கள் இதுபற்றிக் கிளப்பிய பல முழக்கங்களையும், தில்லி ஏடுகள் கொண்ட எழுத்தில் வெளியிட்டுள்ளனர். தலை நகரெங்கும் இதே பேச்சுத்தான்.

தலை நகரையே கவர்ந்த இந்த முழக்கங்களை நாம் முழு வடிவிலும் இங்கு தருகிறோம்.

இப்பொதுநிர்வாகப்பயிற்சிக் கழகத்தின் இயக்குனர் பேராசிரியர் திரு. நந்தன்மேனான் ஆவார். இவர் பெறும் சம்பளம் மாதம் ஒன்றுக்கு 2500 ரூபாய். இது போகப் பகுசப்படையும், சுற்றுப் பயணப்படியும் வேறு உண்டே. இன்னும் பல வசதிகளை இவர் பெற்றிருந்தாலும், அவற்றையெல்லாம்விடச் சிறப்பான ஒன்று, இவர் தில்லி அமைச்சர் திருமதி இலட்சிமி மேனோனின் கணவர் என்பதாகும்.

அமைச்சரின் கணவர் என்பது போதாதா, அத்தனை ஊழல்களையும் முடிமறைக்க?

தென்னத்தீரே! சம்பத்தின் பேச்சைப் படியுங்கள்! இந்த நாட்டின் எதிர்காலத்தைப்பின் சொல்லுங்கள்.

— ஆசிரியர்.

இந்தியப் பொது நிர்வாகப் பயிற்சிய் பள்ளியில், அது துவங்கியபுது முதல் சேர்க்கப்பட்ட மாணவர் பள்ளி எண்ணிக்கை பற்றி கணம் அமைச்சர் அவரது அறிக்கையில் கூறியிருக்கிறார்; 1958-59-ம் ஆண்டில் மொத்தம் 33 பேர் இருந்தனர்; 1959-60-ல் 32 பேர் இருந்தனர். மொத்தம் அறிக்கையின்படி - பள்ளியில் 65 மாணவர்களே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆனாலும், பள்ளியில் 1959-60-ம் ஆண்டில் அறிக்கையைப் படிக்கும்போது நமக்குத் தெரிகிற சோக்கத்தை இதுதான்:—

1958-59-ம் ஆண்டில் பள்ளியில் சேர முதல் வருடப் படிப்பிற்கு 133 பேர்களும், இரண்டாம் வருடப் படிப்பிற்கு 90 பேர்களும் மனுச் செய்தனர். இவர்களில் முறையே 20 28 பேர்கள்தான் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களில் முறையே 9, 18 பேர்கள் சேர்ந்தனர்; ஆனால், இவர்களில் முறையே 7, 10 பேர்கள், ஏதாவது ஒரு காரணத்தைக் காட்டி, பள்ளியிலிருந்து வெளியேறிச் சென்று விட்டனர்.

இது மிகக் கேவலமான நிலை என்று கூற யாரும் தயங்கமாட்டார்கள்; என்றபோதிலும் இந்த நிலையை நான் அசாதாரணமானது என்றே கூறுகிறேன்.

இவ்வளவு ஆட்பரத்திற்கும், பெருஞ்செலவிற்கும் பிறகு அந்தப் பள்ளியில் ஒரு வகுப்பில் இரண்டு மாணவர்களுள், ஒரு வகுப்பில் 14 மாணவர்களுடன்தான் பயில்கின்றனர்; இதுதான் நிலைமை!

இந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கையில் கூட அறுவர்-மேற்குவங்கம், ஒரிசா, கேரளா, மைசூர், மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களிலிருந்து அந்தந்த மாநில அரசுகளால் அனுப்பப்பட்டவர்களாவார்.

இந்தத் தொடர்பில், இந்த நிறுவனம் பற்றி ஒரு மாநில அமைச்சரை நான் கேட்போது, அவர் கூறிய வற்றை இங்கே கூறுவது முறை கோடுகாது என்றே கருதுகிறேன். “இந்தப் பயிற்சிக் கழகம் பற்றி உங்கள் அனுபவம் என்ன?” என்று நான் கேட்டேன்; “மகிழ்ச்சிக்கூறிய தல்ல என் அனுபவம்; இந்தப் பள்ளியில் பயிற்சி பெற்றவர ஒரு அதிகாரியை அனுப்பினோம்; அவரை வகுப்புகளுக்கு வருமாறு பள்ளியினர் பணித்தனர்; ஆனால், வகுப்புகளில் அவருக்கு எந்தப் பாடமும் சொல்லித் தரப்படவில்லை” என்று கூறினார் அந்த அமைச்சர்!

இது எதைக் காட்டுகிறதென்றால், இந்த நிறுவனத்திடம், பயிற்சிய் திட்டம் எதுவுமே இல்லை என்பதைத் தான்! “திறமையானவர்கள் பள்ளியில் இல்லை” என்பதுதான் இதுகுறிக்காரணம் என்பது அல்ல-சர்க்காரின் இந்தத் தாராள மனப்போக்குதான், இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தில் சோம்பேறித்தனம் தலையெடுத்ததற்குக் காரணமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன்.

விஷயம் என்னவெனில், பணம் ஏராளமாகக் கிடைத்தபின், அதை

மிதக்கும் பிணங்களெல்லாம் தமிழ்ப் பிணங்களா?

என் தாய்

(14)

அன்பு அம்மா ஜோடிகள்!

வணக்கம். என்னுடைய கடிதங்களைத் தொடர்ந்து படித்த நண்பர்கள் பல இடங்களிலிருந்தும் ஆய்வு செய்து பதில் எழுதுகிறார்கள். ஆனால் நான் தான் அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் பதில் எழுதமுடியாதவகை இருக்கிறேன். பத்திரிகையிலேயே பதில் எழுதிக்கொண்டிருப்பதால் தனிப்பட்ட முறையில் பதில் எழுதாததற்கு, நண்பர்கள் என்மேல் வருத்தப்பட மாட்டார்களென நம்புகிறேன்.

மேலான ஒரு இடத்திலிருந்து கொண்டு மற்றவர்களுக்குப் புத்தி சொல்பவனாக என்னை நான் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இருப்பினும் தோன்றிய உண்மைகளைச் சொல்லவில்லை தவறில்லை யென்பதால் துணிந்து சொல்ல முற்படுகிறேன்.

நாம் ஒரு விடுதலை இயக்கத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். பிற கட்சிகளைப்போல ஆளும் கட்சியின் நடைமுறைத் திட்டங்களுக்குத் திருத்தம் கொடுப்பதை மட்டுமே வேலைத் திட்டமாகக் கொண்டவர்களல்ல நாம். யார் நம்மை ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் நம்மை ஆளக்கூடிய தகுதி படைத்தவர்கள் அல்ல என்பதைத் திட்ட வட்டமாகச் சொல்லி வருகிறவர்கள் நாம். இத்தாலியில் நடந்த விடுதலை இயக்கம்போல், உருசியாவில் எழுந்த விடுதலை உணர்ச்சியைப்போல், அல்சீரிய மக்களின் உரிமைப் போரைப்போல், ஆப்பிரிக்க மக்களின் தேசிய எழுச்சியைப்போல், ஓர் எழுச்சியை-உணர்ச்சியை நாட்டிலே உண்டாக்கவே நாம் பாடுபடுகிறோம்.

ஆள்பவர்களோடு அடிப்படையிலேயே முரண்படுகிறோம். "இதைச் செய்" என்று சொல்கிறவர்களைப் பார்த்து 'நீ யார் இதைச் சொல்ல?' என்று கேட்கிறோம். இத்தகு கொள்கைகளைக் கொண்ட நாம் எப்போதுமே சுகமான வாழ்க்கை நடத்தமுடியாது. ஆட்சியில் இருப்பவர்களை ஒட்டிக் கொண்டு தற்காலிக சுகங்களை நேசிக்கின்றவர்கள் விடுதலை வீரர்களாக வாழமுடியாது.

நமது பொறுப்பு எவ்வளவு பெரியது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நாம் போக வேண்டிய இடம் இன்னும் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறதென்பதை, நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். திட்டவட்டமாக நாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். நமது வளர்ச்சியில் நமக்குச் சந்தேகமில்லை. நாம் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்திருக்கிறோம் என்பதை அண்மையில் சிங்கப்பூர் பிரதமரே சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். இந்த வளர்ச்சியை அணி அணியாகச் செம்மைப்படுத்தி இருகரைக்குள் ஒருங்கி ஓடும் நதியாக மாற்றியாக வேண்டும்.

மலைநாட்டு நாக மக்களைப்போல் நாம் மறைந்திருந்து புரட்சி செய்ய வேண்டாம். ஆனால் சனநாயகம் வழங்கியுள்ள சோதனைகள் அனைத்தையும் நடத்திப் பார்த்தாக வேண்டும்.

வரி கொடா இயக்கம்போன்ற பெரிய இயக்கங்களை நடத்த வேண்டிய பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது எப்போது என்று கேட்கலாமே தவிர, ஏனென்று கேட்பதற்கில்லை. தனித் திராவிடநாடு அமைகின்ற வரையில் நமக்கு ஒய்நிலை. "எல்லையிலே திருத்தம் விழுந்துவிட்டது. இனி எவரோடும் சேர்ந்துவிடலாம்!" என்று சிந்திப்பவர்களைப்போல் நாம் சிந்திக்க முடியாது.

உலகத்துக் கடல்களில் மிதக்கின்ற அனாதைப் பிணங்களெல்லாம் நமது பிணங்கள், உலகெங்கிலும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கின்ற நாற்பத்து ஏழரை லட்சம் மக்கள் நம்முடைய சகோதரர்கள். இவர்களில் யாருக்குமே பாதகாப்பில்லை. இவர்களில் யாருடைய உயிர் உடமைக்கும் இந்த அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதாகத் தெரியவில்லை. திபேத்திலிருந்து ஒடிவந்த தலைமாமா கூட்டத்தைக் காப்பாற்றுவதிலுள்ள அக்கறை, திக்முக்குகாடுகிற தமிழ்க்குடும்பங்களைக் காப்பாற்ற இந்திய சர்க்காருக்கு இல்லை. அவதிப்படுகின்ற வெளிநாட்டுத் தமிழர்கள் இந்திய சர்க்காரால் எவ்வளவு அலட்சியப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதைக் குறடும் அறிவாள். இலங்கையில் குடியரிமை மறுக்கப்பட்டவர்கள் ஒன்பது இலட்சம் பேர் என்பதை இந்திய அரசாங்கம் எவ்வளவு சாதாரணமாகக் கவனிக்கிறது? ஒவ்வொன்றையும் நினைக்கும் போது குருதி கொதிக்கிறது. நாடோடிகளாகவே வாழ்ந்துவிட்ட ஒரு சமுதாயமென்றால் இந்தத் தொல்லை உடம்பில் உறைக்காது. நாமோ சரித்திரப் பெருமையைப் பேசுகிறோம்; இலக்கியப் பெருமைக்கு விழாக் கொண்டாடுகிறோம். பதினாயிரம் ஆண்டு வரலாற்றைப் படம் படமாக எடுத்து விரிக்கிறோம். நடைமுறை உலகில் நாயினும் கீழாய் நலிக்கிறோம்.

அடிமைத் தமிழ்நாடு நாலூந்து கிராமங்களைப் பெற்றுவிட்டதற்குச் சிலர் விழாக் கொண்டாடுகிறார்கள். அதனதன் பதவி நிலைத்தால் போதுமென்று காங்கிரசுப் பிண்டங்கள் அலைந்து திரிகின்றன. நாதியற்ற இந்தச் சமுதாயத்தைக் காக்கக்கூடியவர்கள் நம்மையன்றி யார் இருக்கிறார்கள்? இந்த நாட்டின் எதிர்காலத் தலையெழுத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியவர்கள் நாம்தான்.

ஆகவே, உறுதியாக ஏதேனும் ஒரு தீவிரமான வழியை நாம் கவனித்தாக வேண்டும். வருகிற மே மாதத்தில் நமது இயக்கத்தின் பொதுக்குழு கூட இருக்கிறது. இயக்கத்தின் வரலாற்றில் முக்கியமான கட்டத்தில் இந்தக் குழு கூடுகிறது. இன்றையச் சமுதாயத்திற்கு நாம் செய்யப்படுவது என்ன என்பதை இந்தக் குழு தீர்மானிக்க வேண்டும், மக்கள் நம்புகிறார்கள்; நாம் பொறுப்பேற்றிருக்கிறோம். நம்முடைய தலைமுறையில் நாம் நம்முடைய கொள்கைகளை நிறைவேற்றிக் காட்டுவோம்.

அடுத்த வீடறியாமல் மழலைப்பெறு அவனிதனில் கணக்கின்றி நிகழும்போது, இடுப்புவி கொடுத்து நான் ஏழு நாட்கள் இப்புயியில் பிறந்ததன்றி வளர்ந்துவிட்டேன். அன்று எனைப் பெற்றெடுக்கத் துன்பமுற்று, அடுக்கடுக்காய்ப் பலதுன்பம் மேலுமுற்று இன்றுவரை அனுபவித்துக் கொண்டு என் தாய் இருக்கிறாள்; நானிருந்து பயனுமில்லை.

தொட்டிலிட்டுத் தாலாட்டும் போது "எந்தன் துரைமகனே! நீ உறங்கி விழித்தவுடன் பட்டுத்துணி போட்டுனக்குத் திலகமிட்டு, பால்தருவேன்! பழந்தருவேன்! தூங்கு!" என்பாள். கட்டுக்கு அடங்காத சிறுவன் நானோ, "கதை சொன்னால் தூங்கிடுவேன்" என்று சொல்வேன். சிட்டுப் புரக்கூடான் நரியும் சேர்த்துச் சிறுகதைகள் பலசொல்லித் தூங்கவைப்பாள்.

வறுமை எங்கள் வீட்டிலே தலைதூக்கிற்று; வற்றியது இருந்த செல்வம்; தந்தை செத்தார்; பொறுமையின் சிகரம்தான் எனதன்னை! பொருள்களெல்லாம் விற்று என்னைப் படிக்க வைத்தாள். பெருமைக்கு அடையாளம், பெண்களுக்குப் புருடனிட்ட தாலியொன்றே இந்த நாட்டில். அருமை மகன் படித்துவிட்டால் உயர்வோமென்று 'தாலி'யையும் விற்றுப் பணம் தந்திட்டாளே!

உலகமென்றால் என்னவென்று உணர்ந்திடாத உத்தமிதான் என் திருத்தாய். மகனைக் காண்ப பல காதம் நானிருக்கும் பம்பாய் நோக்கிப் பணம் காசு கையினின்றி நடந்தே வந்தாள். நடுவழியில் எண்காதம் கடந்தபின்னே நற்றேழுமன் தோன்றியங்கு உதவியினும், நெடுமபுவியில் உலவுகின்ற மொழிநூல்தன்னை கிடைக்கவியலையே ஒரு சொல், தாய்அன்பைக் காட்ட!

—பட்டுக்கோட்டைக் கழைக்கூத்தன்.

அ. மு. பரமசிவானந்தனார்,
 கா. அப்பாத்துரையார்
 ஆகியோரின் கட்டுரைகளோடு
 வெளியாகிறது
 எப்ரல்
முஸ்லை

கலங்கும் உயிர்கள் எல்லாம் தமிழர் உயிர்களா?

முஸ்லை :: சென்னை-6.

— 4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

மன்னவனும் அதன் காலத்தே ஒருங்கே இருந்தனராதல் வேண்டும். ஆக, பாண்டியன் நெடியோன் முற்றச்சங்க கால மன்னவனாதல் தேற்றம்.

புறநானூற்றால் நெடியோன் என்று கூறப்படும் இவ்வேந்தனே சிலநூற்றாண்டுகள் பண்டியன் என்று பனம் பாரரால் கூறப்படும் தொல்காப்பிய பாயிரச் செய்யுளால் அறியப்படுகிறது. இவனைத்தான் வடநூல்கள் சத்தியவிரதன் என்றும் அரசமுனி என்றும் பலவாருக்கக் கூறிய பண்பையும் அறிய முடிகிறது. அவை குறிப்பிடும் அச்செய்திகளுக்கேற்பவே தமிழிலக்கியச் செய்திகளும் ஒத்திருக்கின்ற காரணத்தால் இப்படித் துணிய முடிக்கிறது. முதற் சங்க காலத்து இம்மன்னவனே இரண்டாம் சங்கத் தோற்றத்திற்கும் காரணம். ஏற்பட்ட கடல்கோள்குத் தப்பி வந்தமையே இதன் பேறு. இவன் தப்பி வந்து அடைந்த இடம் பற்றிய செய்தியும், இவன் பேரமுனியின் செய்தியும் தெளிவாக அறியக்கிடக்கின்றன. மிகச் சிறப்பாக இதில் குறிக்கத்தக்கது, வடமொழிச் செய்திகள் அளித்தும் இவனை ஒருமுகமாகத் திராவிட நாட்டு வேந்தன் என்று குறிப்பிடுகிறது.

வடநூல் தொடர்பும், செய்திகளும் இவனைப்பற்றிய செய்திகளும் இவன் பாடல்களில் 'யூபு' முதலிய வட சொற்கள் ஆட்சியையும் நோக்கத் திராவிடத்திற்குள் ஆரியர் வருகை சிறந்த காலம் உணரக்கூடும்.

முதற் சங்க காலத்தை நினைத்த பிறகு அதற்குச் சான்று வடமொழி நூல்கள் தந்ததுபோன்றே, இரண்டாம் சங்க காலச் செய்திகளை வாலிச் இராமாயணமும், மூன்றாம் சங்க காலச் செய்திகளை மாபாரதமும் பிறவும் நமக்குத் தருகின்றன.

முதற் சங்கம் தென் மதுரையிலே; இரண்டாம் சங்கம் கபாடபுரத்திலே; மூன்றாம் சங்கம் மணலூரிலே நின்று நுலங்கின.

இரண்டாம் பாடல் மிக அரிய குறிப்பொன்றைத் தருகிறது. உதியன் சேரலாதன் என்னும் சேர வேந்தனை முரஞ்சியூர் முடிநாகரை பாடுகிறார்.

“அலங்குணப் புரவி ஐவரொடு சினை இ நிலத்தைக் கொண்ட பொலம்பூந்தும்பை ஈரைப் பதினமரும் பொருகளைத் தொழியப் பெருஞ்சேற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”

இது வரலாற்றாய்ச்சிக்குத் துணை புரிவதோர் குறிப்பு.

பெயர்ப் பொருத்தம் ஒன்றைமட்டுமே கொண்டு ஆராய்ந்தோமானால் சேர வேந்தர்களிலேயே ஒருவனும் கோட்டம்பலத்துத் தஞ்சையினுமான மாக்கோதை என்பான் அகநானூற்றில் பாடியுள்ள பாட்டுடனும் (168), மாமுலனாரின் பாட்டுடனும், சிலப்பதிகாரமும் (வாழ்த்து ஊசல் வரி: 6-9) குறிக்கின்றன.

“குழுநர் ஆய்க்கன் கொடைக்கடன் என்ற கோடா நெஞ்சின் உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுத்து”

என்றும்,

“ஓவா நீரைம் பதினமர் உடன்றெழுந்த போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றுது தானளித்த சேரன்”

என்றும் அவை குறிக்கின்றன.

புறம் 2 கூறுவதாவது: பஞ்ச பாண்டவர் ஐவரும், துரியோதனன் முதலியோர் நூற்றுக்கும் போர் புரிந்த பாரதப் போர்க் காலத்தே அந்த இரு படை யினர்க்குமே வேற்றுமையின்றிப் பெருஞ்சோறு படைத்தவன் உதியன் சேரலாதன் என்பதே. இந்தச் செய்தியையே சிலப்பதிகாரமும் ஒப்புக்கொள்கிறது.

நிறைவுடன் நம்மை வந்து அடையாத பதிற்றுப் பத்திலே நாம் இழந்து விட்ட முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் நம் வரலாற்றுக்குப் பெருந்துணை செய்யக்கூடும். பாரதப் போர்க்குத் துணை தந்தப் பெருஞ்சோற்று உதியனைப்பற்றி நாம் மேலும் அறியப் பதிற்றுப்பத்தின் முதல் பத்து நமக்கும் பெருந்துணையாகலாம். ஏனெனில் இரண்டாம் பத்தின் தலைவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் உதியன் சேரலாதனுடைய மகன் என்பது பதிகத்தால் தெரிய வருகிறது. எனவே புறம் உரைக்கும் உதியனாகவே கூட இவன் இருந்தல் கூடும். இதைத் துணிதற்கில்லை.

பிற நாடுகள் எல்லாம் வரலாற்றை வைத்து இலக்கியங்கள் எமைக்கின்றன. ஆனால் நாமோ இலக்கியங்களை வைத்தே வரலாறுகளை எழுத வேண்டிய இரக்கத்திற்குரிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். பதிற்றுப் பத்தின் முதல் பத்து கிடைத்து விட்ட பிறகும் கூட, அகநானூற்றின் 168, 233-ம் பாடல் கூறும், இந்த மூன்றாம் சங்கத்து உதியஞ்சேரலைப் பாடிய முரஞ்சியூர் முடிநாகருக்கும், தலைச்சங்க காலத்திலேயிருந்தவராகக் கணக்கிடப் பெறும் முரஞ்சியூர் முடிநாகருக்கும் இடையே தொடர்புணமை, தொடர்பின்மை பற்றிய செய்திகளும் வரையறுத்தல் கப்பல வேண்டியவைகள் ஆகின்றன. இதைப் பற்றிப் பிறகு வரையர்ப்போகின்ற காரணத்தால் இத்துடன் இது நிறுத்தப்படுகின்றது.

பாரதப் போர்க்காலம் கி. மு. 1000 ஆகலாம்; அல்லது சற்று முன்னும் ஆகலாம் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. வழக்கிற்கு, வாதிற்று இடமின்றிப் புறநானூற்றின் இரண்டாம் பாடல் ஈட்டும் உதியஞ்சேரல் பாரதப் போர்ப்படை இரு திறத்து மறவர்க்கும் பெருஞ்சோறு வழங்கினன் என்பது ஒப்புப்பெறும்.

பாரதப் போர்க்காலமும் உதியன் காலமும் ஒத்துப்போகப் புறநானூற்றுக் குறிப்பு பயனாகும்போலவே, மூன்றாம் சங்கத் தலைநகர் மணலூர் என்றும் அது பாண்டியர் ஆட்சியும் தமிழாட்சியும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கியது என்றும் குறிப்புக்களைத் தருவதிலே மாபாரதம் பயனாகின்றது. தமிழிலக்கியங்களும் பிறவும் கூறும் மூன்றாம் சங்கத் திறுதிக்கு முன்பு இருந்த தலைநகர் மணலூரும், அதனை மாபாரதத்தார் கண்டிருந்தனர் என்பதும் நிறுவப்படுகின்றன. எனவே மூன்றாம் சங்க முண்மை பெறப்படுகின்றது. இதையும் புறமே குறிக்கின்றது.

எனவே முச்சங்கங்கள் இருந்தன என்னும் எண்ணத்தை எழுப்பியவையே புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தாம் என்பதையும்; அவை எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு அவையே சான்றதலோடு - பிற வடநாட்டு மொழி-இலக்கியங்களையும் சான்றருக்கிக்கொள்கின்றன என்பதையும்; முதல் இடை இறுதிச் சங்கங்கள் என்னும் மூன்றின் காலத்திலும் சிலவிய தமிழ்ப்புலவர்களும் தமிழக மன்னர்களும் பிறரும் தன் உறுப் பினராகப் பாடிய பல புறத்துறைப் பாடல்களின் தொகுப்பே புறநானூறு என்பதும், கடந்த பல ஊழ்கள் கின்று காலங்கண்ட ஒன்றே புறநானூறு என்பதும் இன்ன பிறவும் தெரிகின்றன.

முதற் சங்கத்தில் வாழ்ந்த நெடி போகிண்பற்றிய பாடல் பின்னும், மூன்றாம் சங்கத்தில் வாழ்ந்த உதியன் சேரலைப்பற்றிய பாடல் முன்னும் வந்த வகையெனன் என்று சிலர் மருளக்கூடும். புறநானூற்றிலே காணப்படும் பாடல்கள் கால வரிசைக் கணக்குப்படி (Chronologically) தொகுக்கப்பட்டன அல்ல. அவை அங்கொன்றும் இங்கொன்ற மாக்கக் கண்டெடுக்கப்பட்டு-தேடிச் சேர்க்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பெற்ற வையாகும். நம் வரலாறு விளக்க மைய இலக்கியங்கள் தாம் தற்போது துணையாகின்றன. கல்வெட்டாராய்ச்சிகளும், புதை பொருள் ஆராய்ச்சிகளும், கட்டுவண்ப் பரந்து கிடக்கும் உலக மொழிகளின் காண்ப்புறம் நமக்கான கூறுகளும் எதிர் காலத்தில் செய்யும் பெரிய புரட்சியால் ஒழுங்கானதோர் வரலாறு இவற்றின் துணை கொண்டு, தமிழ் இலக்கியங்களின் துணை கொண்டு, சமைக்கப்பட்ட பிறகு புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களின் பாடல்கள் காலக்கணக்குப்படி முன்னும் பின்னும் மாக மாறியமைக்கப்பட அறிஞர் துணிவர் என்று நம்பலாம்.

இது காத்திருந்து செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு மிகுந்ததொரு பெரிய விளை.

பொருமைத் தீயால் புகைத்து கருகி; எழுத்தாளர்கள் தங்களுள் மாறுபட்டுக் கண்டநெழுந்து தம்முள் மலையுமுடியும் இந்நாளைப் போலின்றி அந்நாளைப் புலவர் ஒருவரையொருவர் போற்றும் பண்பு வாய்க்கப் பெற்றிருந்தனர். 202-வது பாடலில், “புகழ்த் செய்யுட் கழாத்தலை”

என்று கபிலர், கழாத்தலை என்னும் புலவரை உயர்த்திப் பேசுவதாகக் காண்கின்றோம்.

இந்த முழுப் பாடலையும் கண்ட பின் நமக்குப் புலவன்விடும் எச்சரிக்கைக் குரலும் நம்மை வந்தடையக் கேட்கிறோம். “எல்லா வணக்கம் கொள்ளினும் கொள்ளா தொல் வணக்கம்” என்றும், “நாவேந்தர் பகைமை பொரிது” என்றும் நாமற்பும் நீதினும் நெறிகளும் அறியத்தகுவன.

புலவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பொருமைக் கொண்டதில்லை ஆனால் தத்தம் புலமையை உள்ளபடித் தாமே அறிந்திருந்த காரணத்தால் தத்தம் தாத்திற்கேற்ற - தகுதிக்கேற்ற நிலை வேண்டினர். அகை இழக்க அவர்கள் ஒருபோதும் புலவிய தாகக் தோன்றவில்லை. இப்பொழுது நெஞ்சத்தின் பீடு புலப்படுவது இங்குதான். புறம் 206 குறிக்கு வரி காண்க.

“தன்னறி யலன்கொல்? என்னறியலன்கொல்?” தன்னுடைய தாம் என்ன என்னவை அறியாதவை? என்னுடைய தாத்தைத்தான் அறியாதவை? தாம் என்று ஒன்று உள்ளது என்பதை மறந்தவை?—இந்த நிலைமைக்கப்பாலும் புலவன் அடங்குவதில்லை. “நீதான மன்னன்? நீ ஒருவன் தானே இவ்வலகில் இருப்பவன்? அறியும் ஆற்றலும், புகழும் பெருமையும் உடையோர் இந்த உலகில் இல்லாநால் இறந்து அழிந்து ஒழிந்தா போய்விட்டார்கள்?” என்று எடுத்தெறிந்து பேசும் அளவிற்குக் கூடத் துணிந்துவிடுகிறான் புலவன். புலவனுக்கு முன்னே உலகைப் புரக்கும் மன்னவனும் ஒரு புலர்! அப்படித்தான் அவன் புலவனின் சொற்களுக்கு முன்னே காணப்படுகிறான். புறநானூறு நிகராய், இத்தகையப் பல்வகைய காட்சிகளைக் காணலாம்.

“எத்திசைச் செல்லும் அத்திசைச் சேரே” —எந்த இடத்திற்குச் பென்றாலும், உலகின் எந்தத் தக்கிற்குச் சென்றாலும் அங்கெல்லாம் சேரறு கிடைக்கும். மக்கள் வாழ்வதற்கு வேண்டியது சேரறு. ஆனால் கேவலம் சேரற்றை வேண்டியா நான் உன் னிடம் வந்தேன்? அதுதான் எங்கும் கிடைப்பதாயிற்றே. என் போன்ற குரைக் கண்டால் அதுதானே வருவோ! நான் அதற்காகவா இங்கு வந்தேன்? உன்னிடம் வந்து உன் பீடு பெருமை விளங்கப் பாடினேன் மன்னு! உனக்கு நனக்கும் தனித் தகுதிகள் உண்டு. எனக் வேண்டிய வந்தது சேரறல்ல. புலமைப் புகழ்; அது பெறும் வரிசைகள்!

—இப்படியும் முழங்கும் வன்மை மிக்கது, புலவன் நன் செந்நா. மேலே காணும் 206-வது பாட்டின் இந்த முழுச்செய்திகும் உரியவர் யார்? அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியை எதிர்த்த புலவர் யார்? ஒருபெண்பாற்

சென்னை 74-வது வட்டத்தி. மு. க. நகரவை உறுப் பினரான திருமதி அலமேலு அப்பாத்துரை மிகவும் உடல்நலம் குன்றி இரத்தக்கொதிப்புடன் இருப்பதை முன்னிட்ட டாக்டர் குறைந்தது 15 நாட்கள் முழு ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளும்படி கூறுவதனால், அவர்கள் மீட்டும் உடல் நலம் பெறும்வரை ஏற்றுக்கொண்ட பணி ஈடுபாடுகள் வகையிலும் மற்றச் செய்திகளிலும் பொதுமக்களும் பிறரும் ஒத்துழைத்து அவர்கட்கு ஓய்வு அளித்துதவமாறு கோருகிறேன்.

இப்படிக்கு
மு. வேதாசலம்,
செயலாளர்,
தி. மு. க., 74-வது வட்டம்,
மேலிடு.

உருவகம் :

எச்சில் இலை

ஒரு வீட்டின் பின்னால் இரண்டு வாழையிலைகள் இருந்தன. அவற்றில் இலைகள் நீண்டு அகன்று செழுமையாக இருந்தன.

ஒருநாள், நடுப்பகல் நேரம். உணவுண்ட பிறகு அவ்வீட்டில் இருக்கும் அம்மாள் ஒரு எச்சில் வாழையிலையை அம்மரங்களுக்கடியில் எறிந்துவிட்டுச் சென்றாள். எச்சில் இலை விரைந்ததைப் பார்த்ததும் மரத்தில் இருந்த ஒரு வாழையிலை கேவியாகச் சிரித்தது.

“என்னன்னே சிரிக்கிறே?” என்று எச்சில் இலை கேட்டது

“என்னடா! எச்சில் பயலே! அண்ணைக்கு கூப்பிட்டே?”

“ஏன்னே, நான் என்னதான் தாழ்த்தவையிருந்தாலும், நாம் இருவரும் ஒரே இனந்தானே! உறவுதானே!”

“சே! சே! நானும் நீயும் உறவா? என்னைப் பாரு; எப்படிப் பண்பாடா மோனி வாடாமல் இருக்கிறேன். ஆனால் நீயோ...”

“ஆமாம், நான் மற்றவர்க்காக உழைத்தேன். உழைத்ததால் என்னுடல் இப்படியாகிவிட்டது. என்னுழைப்பைப் பெற்றவர்கள் நன்றி மறந்ததால் இந்த நிலை எனக்கு வந்தது. இன்று உழைக்காமல் இருப்பதால் நீ பண்பாடாய் இருக்கிறாய். நாளை உன்னையும் ஏமாற்றி உழைப்பைப் பெறாதற்கு ஒருவன் வந்துவிடுவான். அப்படிப்பட்ட நிலை வருவதற்கு முன்னால் நாமிருவரும் ஒன்று சேர்ந்தால்...”

“ஒன்று சேர்வதா? சே! சே! என்னோடு நீ பேசுவதைக் கண்டாலே பிறர் என்னைக் கேவலமாக எண்ணுவர்! பேசாமல் இரு!”

எச்சில் இலை வாயை முடிக்கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் நடுப்பகல் நேரம். அந்த வீட்டு அம்மாள் வந்து முதல் நாள் எச்சில் இலையைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கேலி பேசிய இலையை அறுத்தெடுத்துச் சென்றாள். சிறிதுநேரம் கழித்து அந்த இலையை எறிந்துவிட்டுச் சென்றாள். முதல்நாள் விசப்பட்ட எச்சில் இலைக்கருகில் வந்து விரைந்தது.

“வா’ன்னே” என்றது படியை எச்சில் இலை.

“.....”

“அண்ணே. நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனிக் கவலைப்பட்டு ஆவதென்ன?”

“தம்பி!.....இதுக்கொரு முடிவிலை இல்லையா...?”

“ஏனில்லை. நான் சொன்னபடி முன்பே நீ கேட்டிருந்தால் இந்த ஏமாற்று வேலைக்கு ஒரு முடிவு கட்டியிருக்கலாம். ஆனால் என்னைவிடச் சிறிது உயர்ந்திருந்ததால், இருவரும் ஒரே இனம் என்பதையும் பாராமல் தாழ்ந்தவன் என்று என்னைத் தள்ளிவைத்தாய். முடிவில் நம்மைச் சுரண்டி வாழ்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஓரினம் நாம் ஒற்றுமையில்லாமல் வாழ்வதைப் பயன்படுத்தி உன்னையும் சுரண்டிவிட்டது. நம்மிருவருடைய குருதியையும் உறிஞ்சிவிட்டது அந்த இனம். இனி நாம் வாடி மண்ணோடு மண்ணாக வேண்டியதுதான். நம் முடிவைக் கண்ட நம் பரம்பரையாவது அறிவோடு வாழட்டும்...”

“தம்பி! அவர்களும் என்னைப்போல் மடையர்களாக இருந்தால்...” என்றது புதிய எச்சில் இலை.

“இருந்தால்...நம்மினம் என்றும் முன்னுக்கு வராது. தாழ்ந்த இனமாகவே, உழைக்கும் இனமாகவே, ஏமாள் இனமாகவே இருக்கும். அவ்வளவுதான்!” என்றது பழைய எச்சில் இலை.

இரண்டும் பெருமூச்சு விட்டன.

சில நாட்களில் இரண்டும் வாடிச் சருகாகிக் குப்பையோடு கலந்து மண்ணோடு மக்கி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டன.

—அ. மாரிமுத்து.

இரு மடல்கள்

—சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி—

சிங்கப்பூரில் தன் பழைய இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான் மலர்விழி. அந்த ஊர்மக்கள் எல்லாம் இவன் மலர்விழிதானே என்று பெரிதும் ஐயம் கொண்டனர்; அந்த அளவிற்கு அவன் உடல் மாறியிருந்தது; நிறம் மாறியிருந்தது; நடை உடை, பாவனைகள் அத்தனையும் மாறியிருந்தன. அது போதாதென்று அவன் ஓரளவு கண்பார்வை பெற்றிருந்ததும் ஓரளவு பேசுவதும் அந்த மக்களுக்கு இவன் மலர்விழிதானே என்ற சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்தினவே தவிர, குறைக்கவில்லை. ஆனால் ஒரே ஒரு வனுக்கு மட்டும் இவன் மலர்விழிதான் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தது. அந்த ஒருவனும் நல்ல உள்ளம் படைத்தவனாக இருக்கக் கூடாதா? அது ஒரு காமக்கழுகு. அந்தக் கழுகின் கண்களில் பட்டு விட்டான் மலர்விழி. அவனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசவும், அவனை மேலாட்டுக்குச் சென்று தீருமிய மேதை என்று வானளாவப் பேசவும் அவன் அடிக்கடி மலர்விழியின் வீட்டிற்கு வர ஆரம்பித்தான். இவன் மலர்விழி தானே என்று சந்தேகப்பட்டவர்களுக்குல்லாம் இவன் மலர்விழிதான் என்று கூறினான். மலர்விழியின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறத் துடித்தான்; அதற்காகப் பல செயல்களையும் தானே விரிந்துசெய்தான். மலர்விழியின் மலருடலை அடையும் வரையில் அவன் வெற்றி அடங்காது. ஒருநாள் இருட்டிவிட்ட பிறகு மலர்விழியின் வீட்டிற்கு வந்தான் அந்தக் காமகன். காமரோயா என்று ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தான். வழக்கத்திற்குமாறாக இருந்தது அவன் பேச்சு; அதை நன்கு கவனித்தான் மலர்விழி. திடீரென்று மலர்விழியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அவன், “நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்; நீயும் என்னைக் காதலிக்கிறாய் என்று நினைக்கிறேன்” என்று மலர்விழி அவனிடமிருந்து கைகளை விடுவித்துக்கொள்ள முயன்றான். அவன் கைகளை விடுவதாயில்லை. “என்ன மலர்விழி! என்மீது உனக்கு விருப்பமில்லையா?” என்று கேட்டான். மலர்விழிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவனிடமிருந்து கைகளை விடுவித்துக் கொண்டு அவன் கன்னத்தில் பளாரென்று அறைந்தான். கோபம் கொண்ட காமக்கழுகு வெறி கொண்டு அவனை விடாமல் பிடித்து இழுத்து, பலாத்காரம் செய்து, அவன் கற்பை இரையாக்கிக்கொண்டது.

மலர்விழி அழுதான்; கதறினான்; துடித்தான்; புரண்டான். ஆனால் இனி என்ன பயன்? சிந்திய பாலைத் தீரட்டமுடியுமா? அதுபோல இழந்த கற்பை மீண்டும் பெறமுடியுமா? இழந்த கதையை யாரிடம் சொல்லி எப்படி அழுவது? அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆசைக் காத

லன் முத்தழகனுக்காகக் காத்திருந்த விருந்தை வேறு ஒரு காம வெறிபன் அல்லவா உண்டுவிட்டுப்போனான்? பொதுக்கூட்டத்தின் நடுவே புருந்த எருமை மாட்டைப்போல், முத்தழகன் மலர்விழி காதல்பாதையில் இழந்தக் காமுடன் புதுந்து கொள்ளிகொண்டான். மலர்விழியினால் பிறரிடம் ஏதும் கூற முடியவில்லை. ஆனால் அவரிடம் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டுள்ளதையும், அவன் முன்போல் இல்லை என்பதையும், எதையோ பறிக்கொடுத்தவன்போல் காணப்படுகிறான் என்பதையும் அகமம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களிடம் அவன் ஏதும் கூறவில்லை; கூறவும் முடியவில்லை.

இரண்டு கடிதங்கள் எழுதி முடித்தான் மலர்விழி. ஒன்று முத்தழகனுக்கு; மற்றொன்று மார்கரெட்டுக்கு. முத்தழகனுக்கு எழுதிய கடிதம்தான், கதையில் முதலில் கண்டது; அவனை வியப்புக்கடலில் ஆழ்த்தி, ஏமாற்றத்தில் இளைக்க வைத்துக் கலைக்குழியில் தள்ளியது. ஏன்? மலர்விழி தன்னைத்தானே முத்தழகனிடமிருந்து விலக்கிக்கொண்டான்; அது ஏன் என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை; யாருக்குமே விளங்கவில்லை, அந்தச் சொல்லாத கதை யாருக்காவது தெரிந்தால்தானே?

மார்கரெட்டிற்கு எழுதிய கடிதத்தில் தான் வாழ்க்கையில் வெறுப்பு அடைந்துவிட்டதாகவும், தன்னை எங்காவது கண்ணியர் விடுதியில், அல்லது மருத்துவ விடுதியில், பொது நலப்பணியில் சேர்த்துவிடுமாறும், காலம் வரும்போதுதான் வெறுப்புற்ற காரணத்தைக் கூறுவதாகவும், முத்தழகனுக்கும், தனக்கும் திருமணம் இல்லை என்றும், அது ஏன் என்று அவன் கேட்கக்கூடாதென்றும் வேண்டிக்கொண்டு கடிதத்தை முடித்து அனுப்பினான். பெருந்தன்மை படைத்த மார்கரெட் அம்மையார் காரணம் கேட்காமல் விட்டதில் வியப்பில்லை; மறுவாரமே அவளை விமானத்தில் தூண்டிவிட்டுப் புறப்பட்டு அமெரிக்கா வர ஏற்பாடுகள் செய்தான்.

மலர்விழி சொல்லாத கதை இதுதான்; முத்தழகனை நீங்கள் யாராவது கண்டால் கூற வேண்டாம். அவன் மனம் உடைந்துவிடும். இழந்த கதையைத் தெரிந்து கொண்டு வருந்துவதைவிட, தெரியாமலேயே இதுவாக இருக்குமா, அதுவாக இருக்குமா என்று வருந்துவதே நல்லது. (முற்றம்)

—நா. சகந்தாநாதன் எம். ஏ.

—6-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி—

எப்படிச் செலவிடுவது என்று திட்டம் தேடி, மண்டையை உடைத்துக் கொள்கின்றனர். உள்ள பணத்தைக் கொண்டுள்ள செய்வது என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை!

வருகிற மாணவர்களை வகுப்பறை களுக்கு அனுப்புகிறார்கள்; ஆனால் பாடம் எதுவும், பயிற்சி எதுவும் தருவதில்லை; திருமட அனுப்பிவிடுகிறார்கள்!

நான் முன்பு குறிப்பிட்ட அந்த மாநில அமைச்சர், “இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தால் அனுவனவும் பலன் இல்லை; அத்தனையும் பணத்திற்குப் பிடித்த கேடு” என்று கூறினார். “நாங்கள் பயிற்சிக்கு அனுப்பிய அதிகாரி எந்தப் பயிற்சியும் பெறவில்லை; அவர் பயிற்சி பெற வந்த காலத்தில் அவரது சேவையால் நாங்கள் இழந்தோம்!” என்றும் அந்த அமைச்சர் கூறினார்; அந்த அமைச்சர் உங்களுக்கு கிணறுட்ட நிரம்புகிறேன் - மிகப் பெருமூலமான ஒரு அமைச்சர்; வடநாட்டில்கூடப் பிரபலமான ஒரு நபர்!

எனவே, நாங்கள் இங்கு இந்த விவாதத்தைக் கிளப்பியதன் நோக்கமே, அந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்குத்தான்! எங்களுக்குக் கிடைக்காத பல தகவல்கள் கனம் அமைச்சருக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடுமே.

இந்தத் தொடர்பில் நான் மற்ற இன்றையம் குறிப்பிட வேண்டும். இந்தப் பயிற்சிக் கழகம் வெளியிட நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டு அறிக்கைகளைத் தேடிப் பெறுவதே பெரும் துன்பமாகப் போய்விட்டது.

நமது மக்கள் சபை புத்தகசாலைக்குப் போய் அங்குள்ள காப்பாளரிடம், “இந்தப் பயிற்சிக் கழகம் சம்பந்தமான பிரச்சாரங்கள் ஏதேனும் இருந்தால் திரகூடியுமா?” என்று கேட்டேன்; அவரோ, ‘அப்படி எதுவும் இல்லை’ என்று கூறிவிட்டார். இது விப்பானதாயில்லையா?

நாம் அந்தப் பயிற்சிக் கழகத்திற்கு ரூ. 53.87 இலட்சம் இதுவரை கொடுத்திருக்கிறோம்; இன்பம் ரூ. 10.86 இலட்சம் கொடுக்கவேண்டுகிறோம்; ஆனால் அந்தக் கழகத்தார், தாங்கள் வெளியிட்ட எந்த அறிக்கையையும் மக்கள் சபை புத்தக சாலைக்கு அனுப்பவில்லை; ஆனால், அவர்கள் மட்டும்தான் தங்கள் மாணவர்களை இங்கு நமது புத்தகசாலையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்!

அந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தாரே, கழகத்திற்கென பல இலட்சம் ரூபாய் பெறுமான கட்டிடம் கட்டிக் கொண்டு, நல்ல வாசகசாலை வைத்திருந்தபோதிலும், நமது புத்தகசாலை அந்தப் பயிற்சி மாணவர்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது.

அவர்களது கட்டிடத்திற்கான செலவு மட்டும் ரூ. 82 இலட்சம்!

போதுமான பள்ளிக்கூட வசதிகள் இன்றி, இங்கே ஆயிரக்கணக்கான சின்னஞ்சிறு மாணவர்கள் வீதிகளில் அலுக்கின்றனர்! ஆனால் அதே நேரத்தில், இங்கே ஒரு பள்ளிக்கூடம் - துவங்கிய மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் மாபெரும் மாளிகை எழுப்பிக்கொண்டுள்ளது; அந்த மாளிகையில் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவிக்கிறது, பயிற்சிப்பள்ளி!

அடுத்து இந்தப் பயிற்சிக் கழகம், தனது உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்கிறது...

துணைத்தலைவர் :- “கனம் உறுப்பினரின் நேரம் முடிந்துவிட்டது.”

ச. வே. கி. சம்பத் :- “ஒரே ஒரு நிமிடம் மட்டும்தான் தொடர அனுமதியுங்கள்.”

தனது உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பற்றி, இந்தக் கழகம் தனது ஐந்தாவது ஆண்டு அறிக்கையில் பெருமையாகப் பேசியிருக்கிறது.

மொத்தத்தில் இந்தக் கழகம், 1958-ம் ஆண்டில் நிர்வாகம், நடைமுறை ஆகிய வேலைத்திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் நல்ல முன்னேற்றம் பெற்றிருக்கிறது. கழகத்தின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 1,220 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது.

இங்கு, இதுபோது பெருமையோடு கழகம் அறிவித்திருக்கிறது; ஆனால், வரவு-செலவு விவரத்தில் நாம் காணுவது, உருசிசுரமான ஒரு தகவலாகும்.

5-வது ஆண்டு அறிக்கையோடு 1958 டிசம்பர் 31-ந்தேதியுடன் முடிந்த ஆண்டிற்கான வரவு-செலவு விவரம் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதில் உறுப்பினர்களின் சந்தாவகையில் வர வேண்டியது ரூ. 20,010-25 என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

எனவே, சந்தாப் பாக்கி, ரூ. 20,000 தத்திரும் அதிகம். உறுப்பினர் எண்ணிக்கையோ 1,220. உண்மை 99 சதவீத உறுப்பினர்கள் சந்தா தரவில்லை என்று நான் அஞ்சுகிறேன். இல்லாவிடில், பாக்கி இவ்வளவு பெரிய பெரிய தொகையாக இருக்கமுடியாது. வாழ்வின்பல துறைகளிலும் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருக்கும், இந்த உறுப்பினர்கள் சந்தா தராமல் தட்டிக்கழித்து வரக் காரணம் என்ன? டெல்லி சர்க்கார் பல இலட்சக் கணக்கிலே ரூபாயும், ‘போர்டு’ நிறுவனம் இலட்சக் கணக்கிலே டாலர்களும் இந்தக் கழகத்திற்குத் தருவதுதான் காரணமா?

இந்தக் கழகம் எந்த உருப்படியான வேலையையும் செய்யவில்லை.

நான் முன்பே கூறியதுபோல, கழகத்தின் ஆண்டு அறிக்கைகளைப் பெறுவதுகூடக் கடினமான வேலையாயிருந்தது; இன்னும்கூட எனக்கு, இரண்டு ஆண்டு அறிக்கைகளைக் கிடைக்கவில்லை; அந்த அறிக்கைகள், அந்தப் பயிற்சிக் கழகத்திலேயே கூட இல்லை. இன்னும் அந்த அறிக்கைகளை, பயிற்சிக் கழகத்தவர்தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! நமது பாராளுமன்றப் புத்தகசாலையிலிருந்து கோமையக் டெலிபோன் செய்யும் கூட பயிற்சிக் கழகத்தவரால் அந்த அறிக்கைகளைத் தரமுடியவில்லை. இதுதான், அங்குள்ள நிலைமை!

மேலும் பலவற்றைப் பேசுவதற்கு எனக்கு நேரம் தரப்படவில்லை.

சர்க்கார், ஏராளமான பெருந்தொகைகளை இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்திற்கு மானியமாகத் தருவதால், சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர், இந்தப் பயிற்சிக் கழகத்தினர், தக்க கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வர வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது அந்தப் பயிற்சிக் கழகம், பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுவின்கீழ் இல்லை; அல்லது, மத்திய கல்வி இலாகாவின் கீழும் இல்லை; உள்நாட்டு இலாகாவின் கீழும் இல்லை.

எவருக்கும் அடங்காத, சர்வசுதந்திரப் படைத்த ஒரு அமைப்பாக இருக்கிறது!

ஆனால், திறமையாகப் பணியாற்றியும் கூட வேறு எந்த நிறுவனமோ, பல்கலைக் கழகமோ கூடப் பெருமுடியாத அளவு மானியத் தொகை அத்தகைய ஒரு அமைப்பிற்குத் தான் கிடைக்கிறது!”

[தொடர்ந்து, டி. சி. சர்மா, எச். சி. மந்தூர் ஆகிய உறுப்பினர்கள் இரண்டொரு கேள்விகள் கேட்டனர்.]

திருமதி தாரகேசுவரி சின்னா என்ற துணை நிதியமைச்சர் பதிலளிக்கையில், தோழர் சம்பத் எழுப்பிய எந்தப் பிரச்சினைக்கும் நேரடியாகப் பதில் கூறும் மறுப்பினர்.

மாநாடுகள், உபகாரச் சம்பளங்கள் சம்பந்தமான செலவுகள் இப்போது குறைக்கப்பட்டுவிட்டன என்றார்.

— 8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

புலவர்! ஞானையார்தான் அந்தப் புலவர்! ஞானையாப்புலவரின் செருக்கு, தன் மானம், எடுத்தெறிந்து பேசும் வீரத்திறம், ஆணித்தரம் ஆனாலும் அமைப்பாதது அறிவுச் செழிவு இவையத்தனையும் கண்டு நாம் வியக்கின்றோம்; திகைக்கின்றோம். இவையத்தனையும் பெண்ணிடத்திலே என்னும்போது புலமையின் நிலை எத்தகைய ஆற்றலுடையது என்பதும் உணரக்கூடும்.

தன் புலமைக்கு இகழ்ச்சி நேரும் போலும் என்று கிணத்த அளவிலேயே இவ்வளவு வெல்லம் பேசிய ஞானையார், அதே மன்னன் இறந்த போது இரங்கிப் பாடும் பாடல்தயர் தருவதொன்று. துன்பம் மிகுந்து அவலம் இழைந்து நெஞ்சு நெக்குருக ஞானையார் பாடும் பாடல் அம்மன்னன்வமேல் அவருக்கு இருந்த அன்பும், புலவர்களமேல் அவனுக்கிருந்த அன்பும், அரிய பாடல்களை நுகரும் அவன் அறிவும், சிறுது பெற்றால் புலவர்க்கும், நிரையப் பெற்றால் புலவருக்கு தானும் இருந்து உண்ணும் அந்த விருந்துப் பண்பும், அம்பும் வேலும் நுழையும் இடங்களிலே தன் மார்பேந்திப் போர் புரிந்த வீரமும், அவனது தழகண்மையும், ஆற்றலும் பிறவும் ஞானையார் பாடும்தோது நம் கண் முன்னே உருப்பெற்று நிற்பல் காணலாம். அவன் மார்பிலே கைத்த வேல் அவர் கண்ணுக்கு முன்னே எழுந்து நிற்கிறது. அது அவன் மார்பை மட்டும் துளைக்கவில்லை என்று கூறும் ஞானையார், பாணரின் கையிலே உள்ள அகன்ற பாத்திரத்தைத் துளைத்து, அம்மன்னனிடம் வந்து இரந்து நிற்கும் இரப்போரின் எந்திய கைகளையும் துளைத்து, அவனுடைய அருமைச் சுற்றத்தினரின் ஆர்வக் கண்களையும் துளைத்து, அவனைப் பாடும் புலவர்களின் நாவுகளையும் துளைத்துச் சென்றது என்னும் போதும், பாடுவாரும் இல்லை, பாடுவோர்க்கு ஒன்று ஈவாரும் இல்லை என்று அவர் ஏங்கிக் கதறிப் புலம்பும் போதும் புலமைக் கூட்டமே ஏங்கிப் புலம்புவதாகக் காணலாம்.

புலவரின் செம்மாய்ப் பிறமாய்ப் புகாணுகின்ற நாம், அதே நேரத்தில் அன்புக்கு அடிபணிந்து குழைந்துவிடும் நெஞ்சு நெகிழ்ச்சியையும் காணுகின்றோம். இப்படி ஒவ்வொரு காட்சியும் ஒவ்வொரு வகையில் இடங்கொள்ளும்.

மறைவு

அருப்புக்கோட்டைத் தோழர். சிவ. சண்முகசுந்தரர் அவர்களின் தந்தையார் அ. கு. சி. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் இயற்கை எய்தியதை அறிவிக்க வருந்துகிறோம். “தென்றல்” ஊழியர்களின் இரங்கல் உரித்தாகுக. — ஆசிரியர்.

இந்தப் பாடசாலை அங்கீகரிக்காத வசதிகளை, மாநில அரசுகள் தங்கள் அதிகாரிகளால் பயிற்சிக்கு அனுப்பிய பயன்படுத்திக்கொள்ளும் என்று நம்புகிறேன் என்றும் தாரகேசுவரி கூறினார்.] ★

அரசனுக்கு அறிவுரை, அன்புரை, அவன் பகையொடு பொருது உயிர்துறந்தால் இரங்கலுரை எல்லாம் உரைக்கும் புலவர் கூட்டம், உலகம் வாழும் - வாழவேண்டிய வகை தொகைகளையும் வழங்கியிருக்கின்றனர். உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலும் இத்துணைச் சான்றோரும் ஆன்றோரும் இருந்ததாக அறியக்கூடவில்லை. இருக்கும் இவர் தாமும் நாடுநன்மை பெருகி நலத்தில் திளைக்க வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணம் கொண்டோராகவும் இருத்தல் மேலும் வியப்பைத் தருவதொன்றும்.

புழந்தாயகத்தில் நிலவிய கலைகளும், அறிவு நூல் வகைகளும் தத்தம் தடம்விட்டுப்போன கருவி புறநானூறு. புறம் 229. வானநூறு புலமையையும். 237. விலங்கியல் நூலையும், உயிர் நூலையும், உலகியலையும், தருக்க இயலையும், சகுண நூலையும், அறிவியல் நூலையும் பிறவற்றையும். பிற தமிழ் இலக்கியங்களாகக் காட்டிலும் புறநானூறுதான் தன்னைத்தே மிகுதியாகக் கொண்டிருக்கிறது.

முவேந்தர் தம்மொடு மாறுகொண்டு மலைந்துவந்தனர் என்னும் செய்தியையே கேட்டுக் கேட்டுக் காது புரிந்துப்போனவர்கள் புறம் 837-ஐக் காண்டல் வேண்டும். சேரமான் மாவன்கோவும், சோழன் இராயசூயம் வேட்ட பெருநகர்வளியும், பாண்டியன் காண்பு பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் என்னும் முவேந்தரும் ஓரிடத்து ஒழங்கே கூடியிருப்பதைக் கண்டு ஞானையார் பாடுகின்றார்! மகிழ்ச்சியை மனத்துளே கொண்டு அதைச் சொல்லிலே பூட்டி முவேந்தர்க்கையும் கோக்கி ஏறிந்து அவர் இன்பத்தில் திளைப்பது தமிழ்ப்பாசரம்பற்றும் மிக்கார்க்கு இன்பமும் ஆற்றலும் தருவதொன்றாகும். ஞானையார் அம் முவரையும் விளிந்து, நான்கு விகாரிளே வாழ்ந்துவந்து ஒன்று அவர் மனத்தின் எக்களிப்பை உணர்த்துவதாகும்.

புறநானூறு ஒன்றுதான் நம் இறந்த வாழ்வை மீட்டுத்தரக்கூடும். அதற்கான செயல் - புது ஊழி, நாயகன் தவையச் ஊழி நம் கண்ணினோர் நாம் காண, மாணவ இளைஞர் நங்கையர் பிலிங்க. அறிஞர் புத்தியல் நூல்கள் புனைக. தொடுக்க, புதுப் பாடல்-புதுப்புகழ்! ★

கல்லூரிக் கவியரங்கம்

5. எழில்

வணக்கம் :

புவியரசர் முவருமே ஒன்று கூடிப்
 புனியாள் மண்டிக்கே வந்தாற் போலே
 கவியரசர் முவருமே ஒன்று சேர்ந்த
 கல்லூரி மாணவரின் கவிய ரங்கில்
 குண்டிமுழிற் கருத்துடனே எதுகை மோனை
 குறையாது பொழிகின்ற கவிதைத் தேனைச்
 சேவிமடுக்க வந்திருக்கும் தமிழ்ச்செல் வங்காள்!
 செந்தமிழில் வாழ்த்திமிக வணக்கம் சொல்வேன்!

அவைபடக்கம் :

நான்கூடக் கவியரங்கில் நின்றே னென்றால்
 நற்றமிழை முறையாகக் கற்று வந்தேன்?
 'ஏன்பாடக் கூடாதோ' என்றே எண்ணி
 இறுயாப்பால் வந்தேனோ? இல்லை, இல்லை!
 வாழ்த்த நிலவுசெய்யும் கோலங் கண்டு
 வையத்தே மின்மனியும் ஒளிர்ந்தல் போலே
 தேன்தமிழிற் கவிதைபல செய்து தந்த
 தென்னகத்துக் கவிஞர்முன் சிறியேன் வந்தேன்!

கடல்மேவும் அலைமீது ஞால மெல்லாம்
 கப்பல்தனைச் செலுத்துகின்ற தலைவன் கூட
 மடலேவும் காகிதத்தால் கப்பல் செய்தே
 மழைநீரில் ஓட்டுகின்ற மகவைக் கண்டால்
 'அட்டாவோ' என்றங்கே சிரிப்ப தில்லை!
 அதுபோல யான்பாடும் கவிதை கண்டு
 மடமடெனக் கவிதைகளை மழைபோல் கொட்டும்
 மாகவிஞர் ஏளனத்தால் சிரிப்ப துண்டோ?

பொருள் :

'எழில், விரம், காதல்மொழி, நெஞ்சு' மென்ற
 இவற்றினிலே எதைப்பட வந்தே னென்றால்
 எழிலான காதலுக்கு முன்ன தாக
 என்றேனும் 'வீர்த'தான் வென்ற துண்டோ?
 எழிலூறும் இளமைதான் மறைந்தே போனால்
 எத்துணைநாள் 'காதல்'தான் நெஞ்சில் நிற்கும்?
 'மொழி'கூட எழிலாக இல்லை என்றால்
 முன்பிருந்த வடமொழிபோல் செத்தே போகும்!

கொஞ்சுதமிழ் மொழியினுக்கே எழிலைக் கூட்டக்
 கொண்டாடும் கவியரங்கில் யானும் வந்து
 நெஞ்சத்தைப் பாடிடவே நினைத்த போது
 நீள்காந்தம் இருப்பினைத்தான் ஈர்த்தல் போலே
 நெஞ்சினைத்தான் எழிலென்றும் நங்கை நல்லாள்
 நெகிழ்ந்திடவே கவர்ந்திட்டாள், என்ன செய்வேன்?
 வஞ்சியவள் எழிலைத்தான் பாட யானும்!
 வந்துள்ளேன் கவியரங்கில்; வளப்பைக் காண்பீர்!

எங்கெங்கு நோக்கிடினும் எழிலே யென்றால்
 எதனைத்தான் யான்பாடக் கூடும்? சொல்வீர்!
 பொங்கிவரும் பெருநிலவைப் பாட வென்றால்
 பூவையர்கள் என்மேலே ஊடல் கொள்வீர்!
 தெங்கின்ற இளம்பாளைச் சிரிப்பைச் சொன்னால்
 செங்குமுதம் 'நாளென்ன இளைப்பா' என்கும்?
 சங்கோடு கடலின்ற முத்தைப் பாடிள்
 'சரியிலையோ நாங்களெல்லாம்!' என்ப விண்மீன்!

அரும்பிவரும் அழகினைத்தான் பாடு தற்கே
 ஆய்தமிழில் வழங்கிவரும் சொற்கள் தேடி
 திருவென்றும் வடிவென்றும், வளப்பே யென்றும்
 செம்மாந்த பொலிவென்றும் சொன்னார் கோடி!
 முருகென்று கவினூறும் குறிஞ்சி நாட்டு
 முவாத இளநலத்தை மொழிந்தார் தோழி!
 மெருகென்று மேலிமனுக்கும் எழிலைச் சொல்லி
 மேகத்தை எழிலியென உரைத்தார் வாழி!

எழிலான பொருளென்றும் இறவா இன்பம்
 என்றுரைத்தான் மேனாட்டுக் கவிஞன் கீடசு!
 விழியாலே காண்கின்ற அழகு வேண்டின்
 விரைந்தொருநாள் மறைந்தேதான் போகக்கூடும்.
 மொழியாலே அழகினைத்தான் வடித்து வைத்தால்
 முத்தமிழ்போல் என்றென்றும் வாழு மன்றோ?
 பொழிலுடே சிரிக்கின்ற பூக்கள் வாடும்!
 பொன்மரூர் பாடலென்றும் வாட லுண்டோ?

குழந்தையதும் கோதையரைக் காணில் கன்வம்
 குழிவிழவே சிரிப்பதுவும் எழிலால் தானோ?
 அழகோடு அழகினைத்தான் சேர்த்த ணிந்தே
 அன்னநடை பயிலுகின்ற பெண்ணைக் கண்டால்,
 பழம்நழுவிப் பாலினிலே விழ்ந்தாற் போலே
 பல்போன கிழங்கூடப் பார்ப்ப தேனோ?
 அழகுனர்ச்சி என்றேனும் மறைத லுண்டோ?
 ஆழியின்நீர் என்றேனும் குறைத லுண்டோ?

சங்கத்தமிழ் மங்கையரின் எழிலைப் பாடத்
 தமிழ்கூட வாந்தையெவரம் பெற்ற தில்லை!
 சிங்கத்தை வரவேற்றுத் திலக மீட்டு,
 சிறுத்தைக்கும் ஆலாத்தி சுற்று கின்ற
 மங்காத வீரந்தான் அழகாம் அன்று!
 மற்றிந்தப் புடவைக்கடைப் பொம்மை யாரோ?
 தங்கையே! மன்னிக்க வேண்டு கின்றேன்;
 தற்காலத் தமிழ்மாதர் எழில்தான் சொன்னேன்!

கரும்பூனை வெண்சாம்பற் பூசி வந்த
 காட்சிதனை நினைநென்றும் கண்ட துண்டோ?
 இருக்கண்டால் விழிமுடும் நிறத்தை மாற்றி
 எழிலாகத் தோன்றிடவே வண்ணம் தீட்டி
 வருகின்ற பேர்களைத்தான் ஒன்று கேட்பீர்;
 வானத்தில் ஆமையென்றும் பறப்ப துண்டோ?
 மருந்திற்கும் இயற்கையிலே எழிலே யில்லாள்
 மற்றதனை ஒப்பினையால் பெறுவ துண்டோ?

கண்கவரும் வடிவான தோற்றங் கூட
 காகிதப்பூ கவினூறவே தோன்றல் போலாம்
 துண்ணியதாய் ஒர்த்துணரும் அறிவே யில்லாள்
 நூலிடையால் சிறப்பினைத்தான் பெறவ துண்டோ?
 விண்ணமுது முழுமதிபோல் முகந்தான் பெற்று
 வெற்றிடந்தான் அறிவினிலே என்று சொன்னால்
 மண்ணினிலே அருகுபடச் செய்த பொம்மை
 வள்ளுவனார் சொன்னபடி இவர்கள் எல்லாம்!

மஞ்சுருக்குப் பதிலாகச் சுண்ணம் பூசும்
 மங்கையரின் மலர்முகமும் அழகே யல்ல!
 குஞ்சியினை விதிவிதமாய்க் கொண்டை போட்டுக்
 கொடிமுல்லை தூடுவதும் எழிலே யல்ல!
 வஞ்சியர்கள் இடைதுவள நடப்ப தெல்லாம்
 வாஸிபகன் னுக்கன்றி அழகே யல்ல!
 நெஞ்சத்தில் உண்மையொடு நேர்மை யாற்றும்
 நீக்கமில்லா அன்பன்றோ 'எழிலே' யாகும்!

'அகிலத்தின் அழகி'யென்ற பட்ட மெல்லாம்
 அடுத்தாண்டு வந்துவிட்டால் பறந்தே போகும்!
 புகையென்றும் நினைப்பாய் திற்ப துண்டோ!
 புறஅழகும் அவ்வாறே புகையாய்ப் போகும்!
 முகிலொத்த நிறமினினும் காந்தி அண்ணல்
 முகத்தினிலே அணுவளவும் அழகே யில்லாள்!
 அகிலமெல்லாம் இன்றவனைப் புகழக் காண்பீர்;
 அகத்தழகின் மாண்பினைத்தான் அறிந்து கொள்வீர்!

நன்றி :

நாய்செய்த தவப்பயலும் யானுமின்ற
 தமிழ்ப்பாடும் சிறப்பினைத்தான் பெற்றே னாயின்
 சேய்வந்து நன்றிசொல்ல சிறந்த தன்று!
 செத்தமிழ்த்தாய் மன்னிக்க வேண்டு கின்றேன்!
 ஆய்தமிழின் தொண்டர்காள்! நும்மைப் பார்த்தே
 ஆயிரந்தான் நன்றியென அடியென் யானும்
 வாய்வணிக்கச் சொல்லிடினும் போதா தென்ற
 மனதார வேண்டுகிறேன்; ஏற்பீர் நன்றி!

—மு. கிருட்டிணசாமி.

இப்பொழுது
நடைபெறுகிறது

இந்திரா
பிரிம்ஸ் அளக்கும்...

மெஜஸ்டிக்
ஸ்டூடியோஸ்.....

ஆடவாந்த தெய்வம்

டைரக்ஷன் · ப. நீலகண்டன்

எல்லார்களை
எழுதிய
கலீர், கலீர்

சங்கீதம்.....
கே.வி.மஹாதேவன்
பாடல்கள்.....
அ.மருதகாசி